

Szubjektív

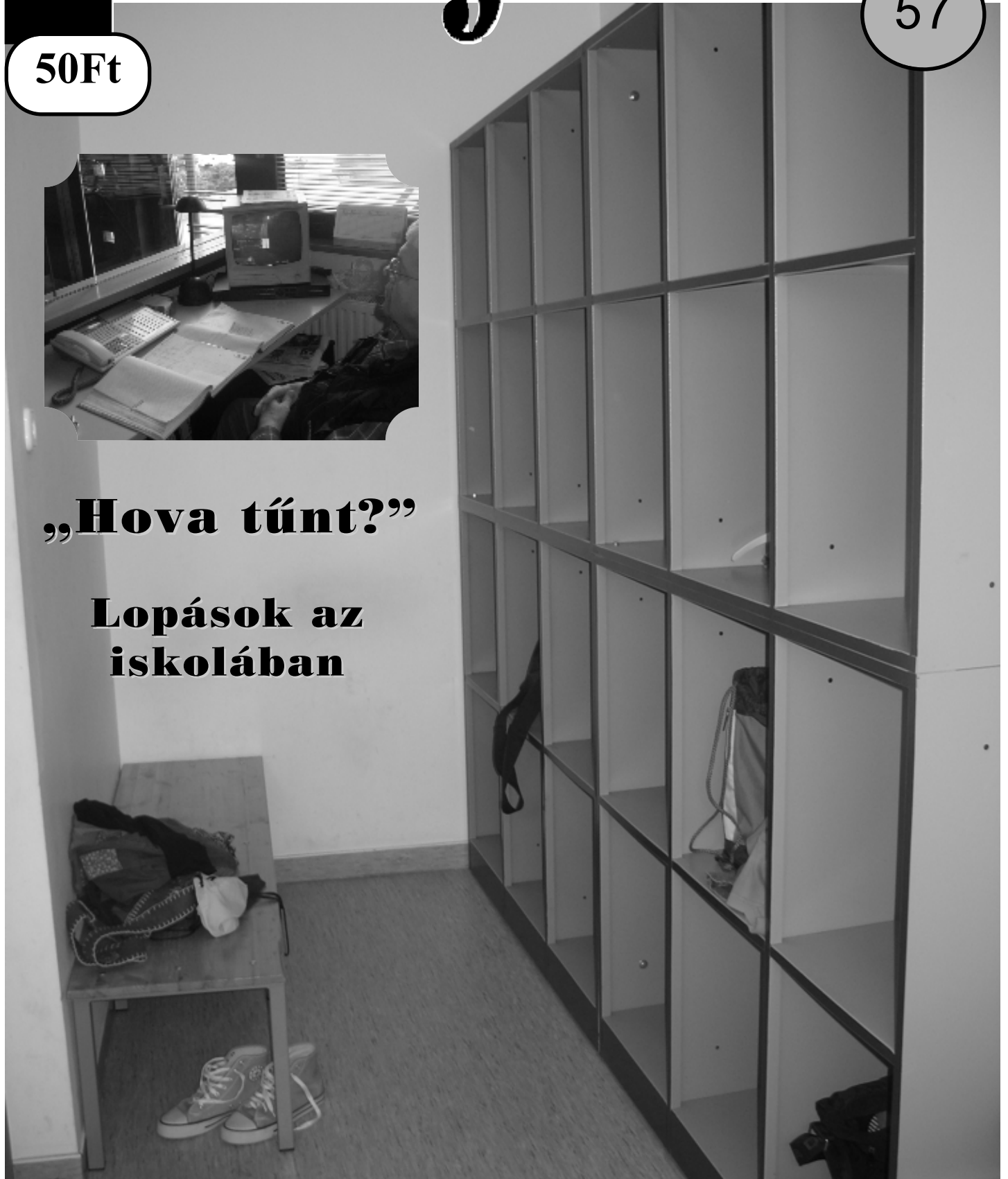
57

50Ft

„Hova tűnt?”

**Lopások az
iskolában**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Egyesülete

Felelős szerkesztő
Baranyai István

Olvasószerkesztő
Szalontai Ágnes

Munkatársak

Almer Kitti (8)

Csikós Anna (9)

Faragó Johanna (8)

Gergely Sára (9M)

Horváth Barbara (9)

Kelemen Csaba (8)

Kunsági Éva (8)

Laczi Zsófia (8)

Molnár Noémi (8)

Poór Patrícia (8)

Puskás Flóra (11)

Rácz Júlia (8)

Szabó Panna (9)

Sztripszky Hanna (9)

Varga Laura (9)

Zsin Ágnes (9)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

http://www.akg.hu/sz ub

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Baranyai István

Iskolalátogatás

Egy-két hónappal ezelőtt, az egyik nyitáson kihirdették, hogy a hetedikesek, nyolcadikosok és kilencedikesek feladata, hogy ellátogassanak korábbi iskoláikba, és a felvételi előtt álló hatodikosoknak beszéljenek az AKG-ról. Pattival elhatároztuk, hogy elmegyünk a Szent László Általános Iskolába, ahol ő tanult három évig.

Már előre tudtam, hogy ez egy másfajta iskola lesz, mint az AKG, vagy mint az én előző iskolám, a Kincskereső. Mindkettő alternatív, szabadabb szellemű iskola, de ahova mentünk, egy – számomra teljesen idegen világú – hagyományos általános iskola.

Mikor beléptünk az ajtón, rögtön megcsapott egy kicsit olyan szag, mint ami a kórházakban szokott lenni, de lehet, hogy ezt csak oda-

képzeltem. A falak ronda halványzöldek, kopottak voltak. Felmentünk az első emeletre, ahol Patti régi osztályának a terme volt. Beléptünk, de először nem vett észre minket senki (éppen szünet volt), aztán „Patti!” felkiáltások, puszi-puszi, sziahogyvagy, meg a többi. Körülnéztem a teremben, és persze rögtön levontam a következtetést, hogy nem tetszik a hely, rideg és ronda. Kettes padok, hármas oszlopokban, ahogy az ilyen sulikban lenni szokott, a falon tanulással kapcsolatos ábrák, diagramok, képek, táblázatok. Aztán bejött az egyik tanárnő, azt hiszem, az osztályfőnök, aki elég kedves volt, és mondta, hogy a következő óra osztályfőnöki lesz, de iskolagyűlést tartanak, ami

lehet, hogy nekünk nem lesz valami érdekes. Lementünk velük a tornaterembe, ahol a gyerekek osztály szerint sorba álltak. Úgy döntöttünk, inkább nem nézzük végig az iskolagyűlést, hanem visszamegyünk a terembe. Leraktuk az asztalra a szórólapokat, amiket magunkkal hoztunk, és kimentünk, aztán megbeszéltük, hogy meghal-nánk, ha ilyen suliba kéne jár-nunk...

Rácz Júlia

fotó: www.szentlaszlo1.hu

Vissza a régi emlékekbe...

Egyik nyitáson kaptuk a hírt, hogy aki szeretne, visszamehet a régi iskolájába, beszámolót tartani a hatodikosoknak. Ketten, akik ugyanaból az általánosból jöttünk, együtt vállaltuk ezt. Gondoltuk, hogy milyen jó lehet az AKG-ról beszélni, és amúgy is, ez buli.

Kicsit elszámítottuk magunkat, így kb. háromnegyed órával hamarabb megérkeztünk, de gondoltuk, se baj, majd a volt osztálytársainkkal jól elleszünk. Amikor találkoztunk, meglepetten fogadtak minket, mi is őket, mert nagyon megváltoztak. Ők is, mi is. Igazából nem nagyon találtuk a helyünket, furán néztük, hogy mennyi minden és mindenki más. Aztán becsöngették (újabb csodálkozás, mert már el is felejtettük, hogy csengő is van a világon), és átmentünk a hatodikosokhoz, akiket úgy-ahogy, látásból ismertünk. Az osztályfőnök bemutatott minket, mi meg elkezdtünk mesélni. Egyáltalán nem készültünk, gondoltuk, nem lesz nehéz – nem is volt –, ráadásul a hatodikosokat érdekelte, és segítettek nekünk. Az alap tudnivalókat elmondtuk, mi is az AKG, miben más, mint a többi sulis, mik az előnyei, hátrányai. Utána még egy-két lényegtelen mondatot akartunk mondani, hogy mégse

tízperces legyen ez az „előadás”, de ekkor több kéz is a magasba lendült. Furcsálltuk, hogy most nekünk jelentkeznek, amikor egy órája még mi is úgy ültünk a padban, ahogy ők. Sok egész jó kérdést tettek fel, és egész hamar megértettek mindent, amin meglepődtem, mert eddig, ha találkoztam egy ismerőssel, aki nem hallott az AKG-ról, elég hosszú ideig tartott, amíg elmagyaráztam mindent.

Az alapzaj egyre nagyobb volt, ekkor rájöttem, hogy elég nehéz egy 30 fős osztályt lecsillapítani. Volt egy fiú, aki nagyon menő próbált lenni, ezért olyan „lényeges” kérdéseket tett fel, mint például: „Hány takarító van ott?”. Lassan a negyvenöt perces osztályfőnöki óra vége felé jártunk, pedig úgy terveztük, hogy kb. fél órát beszélünk, hogy maradjon idő az osztályfőnöknek is. Amikor az egyik kérdés után azt mondtuk, hogy lassan mennünk kell, teljesen lázba

jöttem, és mindenki egyszerre kezdett el kiabálni, hogy még őt hallgassuk meg. Ekkor belépett még egy hatodikos, aki addig kint dolgozatot írt. Többen mondták neki, hogy sajnálhatja, hogy nem volt itt, mert most nem tudja pontosan, mi az a csibe és kupac. Végül sikerült elköszönnünk tőlük, és kimentünk. Boldogok voltunk, hogy egész jól sikerült.

Azóta már három hatodikossal is találkoztam az AKG-ban, akik persze lehet, hogy amúgy is már fontolgatták, hogy idejönnek, mégis jó érzés volt itt látni őket.

Faragó Johanna

A látogatás helyszíne: a szentendrei Templomdombi Általános Iskola

Látogatóban voltunk

A témahetünk a jótékonyaságról szólt, ennek keretében patrónusaink felvették a kapcsolatot egy nevelőotthonnal. Először az állami gondozott gyerekek jöttek hozzánk, majd fakultatív programként mi látogathattuk meg őket.

Amikor kis utazás után odaértünk, a nevelőotthon vezetőjével beszélgettünk. Elmesélt néhány kissé elgondolkodtató történetet. Én mindig azt hittem, hogy akik nevelőotthonban vannak, árvák, ez tulajdonképpen egy szebb kifejezés az árvaházra, de kiderült, hogy minden gyereknek élnek a szülei, csak valami miatt nem tudják őket nevelni.

Két részre oszlottunk, úgy, ahogy a nevelőotthon is két részre van felosztva. Lent laknak a kisebbek, fönt a nagyobbak. Én először a nagyokhoz kerültem. Megnéztük a szobáikat, amik nagyon szépek voltak. Eddig azt hittem, hogy a nevelőotthonban lakó gyerekek mindig borzasztó körülmények

között, szigorú nevelők között nevelkednek. Itt mindenhol más színű volt a fal, és a szoba lakói választhatták a függönyöket, szőnyegeket. Volt, aki az okleveleit tette ki, sokan fényképeket, egy kisebbfajta hifitornyot is láttam, néhányan DVD-t gyűjtenek. A nevelők is kedvesek, látszott, hogy sokat foglalkoznak a gyerekekkel. A nagyobbaknál egy fiatal, huszoneves lány, a kisebbeknél valamivel idősebb a nevelő. Vártak minket, kaptunk szendvicset és szörpöt. Elmeséltek néhány történetet. Például hogy nyáron falura utaztak, ami jó ötletnek indult, hogy megismerkedjenek a falusi élettel, de végül egész nap kapálniuk kellett, így két nap után hazajöt-

tek. Utána kitaláltuk, hogy játsszunk gyilkosost. Az egyik lány nagyon jól tudta levezetni a játékot. Kis idő után cseréltünk, így mi mentünk le és a többiek jöttek föl.

A kisebbeknél nem alakult ki egy jó beszélgetés, mert eléggé meg voltak ijedve. Végül mindenki szétszóródott, és én meg két évfolyamtársam bementünk az egyik lánnyal a szobájába. Ő megmutatta a képeit, meg mesélt egy kicsit. Nagyon furcsa volt, hogy azt mondta, mennyire várja már, hogy kimehessen innen, mert utál itt lenni. Azt mondta, azért utál itt lenni, mert szigorúak a szabályok. (Ez igaz is, mert tizenéves korukig, ha egy barátjuknál szeretnének aludni, a barát szülőjének be kell jönnie, és aláírni egy lapot, hogy azon a délután/estén/napon ő vigyáz a gyerekre.) Ekkor

csöngettek. Egy tizenéves éves fiú érkezett farmergatyában és egy dzsekiben (december közepe körül). Rögtön adtak neki egy pulcsit, majd azt kérdezte, hogy bemehet-e az intézetbe karácsonyozni, mert a testvérei itt vannak, és neki nincs hova mennie. Később megtudtuk, hogy ő is itt lakott, de ki kellett rúgni. Javítóintézetbe jár, de mindig megszökik.

Ekkor kellett hazaindulnunk, nem tudtuk folytatni a megkezdett beszélgetést. Amikor kijöttünk, elkezdtem kérdezősködni, hogy kinek hogy tetszett, mit gondol erről az egészről. Szinte mindenki azt mondta (és én is így gondolom), hogy ez olyan, mint egy nagyon jó tábor, szuper szállással, de ha belegondolok, hogy ők itt laknak állandóan, tizennyolc évig...

Faragó Johanna

8.-os karácsonyi témahét

Újra itt van a várva várt ünnep, a karácsony. Ilyenkor van fenyőfa, süti, kaja (jaj a kilóimnak!). A család összejön, mindenki szeret mindenkit. Ennek jegyében telt a nyolcadik évfolyam témahete is: a jótékonyasággal foglalkoztunk.

Patrónusaink elmondták, hogy mi lesz majd a feladatunk, de számomra nem volt minden világos. A jótékonyaság nem ismeretlen előttem, hisz a szüleim is gyakran támogatnak alapítványokat, és az utcazenészeknek is szoktunk pénzt adni, de a kollektív jótékonykodással csak most ismerkedtem meg.

Patrónusaink felvették a kapcsolatot egy gyermekotthonnal, aminek adományozni szándékoztunk. Találkozót szerveztek a témahét előtti csibére, mi pedig később meglátogattuk őket az otthonban. A szerdai találkozó nagyon jó hangulatban telt, különféle játékokat

játszottunk, ismerkedtünk egymással. Volt olyan csibe, ahol arról is beszéltek a gyerekek, hogy hogyan kerültek be az otthonba. Este elgondolkodtam azon, hogy milyen jó is, hogy én családban élhetek.

Laffi hosszú e-maillal írt, amiben a szülőket is kérte, hogy segítsenek. Odahaza összeállítottunk egy cipősdoboznyi ajándékot, meg ruha- és könyvadományokat. Ezt a tizedikesek vitték le egy Baranya megyei kis faluba. Én odaadtam a legkedvesebb meséskönyveimet és ruháimat is, amiket már kinőttem, de sokáig a kedvenceim voltak. Remélem, az a

kislány, aki megkapta, ugyanúgy fogja szeretni ezeket, mint én.

A témahéten, szétszétva a feladatokat, különféle ajándéktárgyakat készítettünk, amiket a csütörtöki vásáron adtunk el, és a befolyt összeget ajánlottuk fel az otthonnak. Mindenki feliratkozott, hogy milyen munkát fog végezni egy napon keresztül. Én a memóriakártyák készítésére jelentkeztem. Az volt a feladat, hogy néhány ember lefotózta az évfolyam összes emberét, és ezeket a képeket kinyomatva és keményborítósá téve kupaconként becsomagoltuk. Volt még ezenkívül üvegfestés, karácsonyi díszek készítése, hűtőmágnest is gyártottak. A harmadik kupac képeslapokat

és DVD-tokokat készített. A DVD gyártását már előző héten elkezdték. Belátogattak az órákra, és felvették, ahogy mi próbálunk figyelni és nem törődni azzal, hogy ők ebben igencsak megnehezítik a dolgunkat.

Elérkezett a vásár napja. Izgottan vártuk, hogy elkelnek-e a portékáink. A memóriakártyákat még be kellett csomagolni, de szerencsére idejében készen lettünk. Volt büfé is, a látogatók lelkesen fogyasztottak és vásároltak. Nagyon jó hangulatú témahét volt, remélem, hogy a bevétel jó helyre került, és sikerült a gyerekeknek örömet szereznünk. Hisz ez volt a cél.

Almer Kitti

Hová tűnt?

Azt hiszem, a pár héttel ezelőtti iskolai lopásról mindenki hallott „valamit”. A történetnek utánajártunk, a pontos információk összegyűjtésében Szücs Tamás tanár úr volt segítségünkre.

Arról kérdeztem először a tanár urat, hogy hogyan is történt ténylegesen az eset. Mindenki számára megnyugtató, hogy nagy bizonyossággal állítható, ebben az esetben az elkövető nem AKG-s személy volt. Egy férfi azzal az ürüggyel jött be az AKG-ba, hogy az itt működő autósiskoláról érdeklődjön. A férfi valószínűleg ezt használta indokként ahhoz, hogy bejöhessen az épületbe, ráadásul nagyon úgy tűnik, hogy ezt már többször is megtette. A portás bácsi a férfit elkísérte a folyosó végéig, hogy megmutassa, merre lehet érdeklődni, utána visszament. Ezután a férfi bement a titkárságra érdeklődni az autósiskola iránt. Amikor a nevét kérdezték a titkárságon, csak legyintett, és azt

mondta, hogy ez nem fontos, majd ő fog újra jelentkezni, és távozott. Akik a lányöltözöben tesiórára öltöztek, vagy épp kimentek az óráról, ugyanezt a férfit pillantották meg az öltözöben, ekkor a férfi villanyszerelésre hivatkozott.

Ugyanez már tavaly májusban is megtörtént. Egy csütörtöki napon testnevelésóra után mindenki öltözni indult. Kereste a telefonját, mp3 lejátszóját, de nem találta. Az ellopott tárgyak nagy része mobiltelefon volt illetve készpénz. A rendőrség csak annyit tehetett, hogy teljes személyleírást kértek azoktól, akik láttak valakit, és listát az ellopott dolgokról.

Szücs Tamás tanár úrral beszélgettem arról, hogy mi lehetne a megoldás a lopások elkerülésé-

hez. Mivel a tapasztalatok szerint a problémás zóna a tesióltözők, ezért ott kellene tenni valamit. Egy ajtó felszerelése megoldás lehet, ami egyirányú szabad kijárást és kulcsos bejárást biztosítana. Ezt az ajtót a testnevelési tanári élé illetve a terasz ajtajával merőlegesen lehetne elhelyezni, így az órákra érkezők a tesitermen keresztül mehetnének öltözni, ha az ajtót zárva találják. Jó ötletnek néz ki. Megoldás lehet, hogy az értékeket beadjuk valamelyik tanárba vagy behozzuk a tornaterembe. Csakhogy az idő előrehaladtával a májusi lopást is elfelejtették a diákok, ez alkalommal is ez várható. Az kisiskolai szekrények zárhatóak, de a kulcsok elvesztése miatt ezt nem mindenki, sőt nagyon kevesen veszik igénybe. Mert egy idő után úgyis elhagyjuk őket. Vannak iskolák, ahol reggel nyolc-

tól délután négyig zárva tart az iskola, és akkor se ki, se be. Nálunk az ebédszünetben sokan kimennek a CBA-ba, ezért ez sem jó megoldás, egyébként meg bezárva senki sem érezné jól magát. A portásfülkében lévő kamera csupán mutatja a történéseket, de nem rögzíti. A legjobb védekezés talán az lenne, ha már a bejárási ajtónál mindenkitől megkérdeznék, kicsoda, micsoda, hova megy. Sajnos ez sem a leghatékonyabb módszer (és elvileg ez így is működik), mivel az iskolába sok látogató érkezik, a látogatás állítólagos célját pedig a portáról nehéz ellenőrizni. Egyelőre nem született megfelelő megoldás, ami mindenkinek jó lenne. Úgyhogy egy igazán jó módszer maradt, mindenki próbáljon meg a saját dolgaira vigyázni.

Horváth Barbara

Piros szín a naptárban

Ó, igen. Eljött a karácsonyi bevásárlás nagy napja, aminek talán még nagyobb feneket kerítenek, mint magának a karácsonynak, ha azt vesszük, hogy vásárláskor sokkal több embert látok, mint amikor a karácsonyt ünnepelem kis családi körben. Tulajdonképpen, ha a karácsony piros betűs nap a naptárban, akkor ezt a napot még jobban ki kéne emelni. Esetleg rikító rózsaszínnel? Mindenesetre én kifejezetten okos ember létemre, naná, hogy karácsony előtt egy héttel toltam oda a pofikámat a Vörösmarty téren lévő nagy karácsonyi vásárra. Ez egy olyan hely, ahol bazi nagy a tömeg, és a levegőben forralt bor szaga érződik, amitől én személy szerint rosszul vagyok. Olyan sok volt ott idén is az ember, hogy a barátnőmet állandóan elvesztettem szem elől. A földre valami gumiszzerű

buckákat helyeztek el – fogalmam sincs, mik voltak és miért voltak ott. Nekem nemegyszer támadt az a gyanúm, hogy azokat valaki azért rakta oda, hogy a sok gyanútlan ember elbotoljon bennük, akiket aztán jól ki lehet röhögni. Én ezt a mutatványt a kelletténél többször teljesítettem. De ha már hajlandó voltam kimenni a hóba, elmenni vidékről Budapestre, egészen a Vörösmarty térig, nem fognak holmi orrabukások eltántorítani a célotól, hogy megvegyem az ajándékokat. Ugyebár, miután összeírtad az emberek nevét, akiknek ajándékot szándékozol adni, és kitaláltad, hogy mit adsz nekik, akkor már csak meg kell venni az ajándékokat. Itt tartunk tehát most. Nekem általában már a második pontnál problémáim akadnak. Szeretnék olyan dolgot venni, ami az illető hasznára is válik, és nem csak egy

eldugott helyen porosodik. Na igen, de mi van akkor, ha éppenséggel még a kiszemelt ember sem tudja, hogy mire van szüksége? Igen kellemetlen dolog, ilyenkor vagy kénytelen úgy dönteni, hogy veszel valami jópofa, aranyos plüssállatot, esetleg egy képet kettőtökről, amit kithet az íróasztalára, vagy akár egy DVD-t vagy könyvet, ami neked tetszett. Ha egy olyan embernek akarsz ajándékot adni, akit még annyira nem ismersz, és nem tudod, minek örülne, akkor veszel például gyertyát vagy olyan bögrét, amin a neve szerepel. Utóbbit – annak ellenére, hogy a lehető leginkább „névre szóló” –, manapság elég ritkán adnak, mivel már mindenkinek van otthon legalább egy, szóval elég snassz ajándéknak számít. A lényeg, hogy az ajándék kiválasztásán lehet egy csomót agyalni, és én bármennyire is

Vörösmarty tér

igyekszem, nem tudom elkerülni, hogy december 23-án ott ne nyomorogjak valamelyik nagy bevásárlóközpontban, ahol együtt lehetek a hozzám hasonló szerencsétlen emberekkel, akik még egy nappal karácsony előtt sem voltak képesek végleg befejezni az ajándékvásárlást. Viszont ez a folytonos nyüzsgés nagyban hozzájárul a karácsonyi hangulathoz, akár csak a karácsonyi dalok, a bejgli, a hideg és a hó. És igen, az ajándék is hozzájárul, de nem arról szól az egész. Csak néha tűnik kissé úgy...

Varga Laura

Kilencedikes karácsony

Nagyon vártam a karácsonyt a Konfliktuskezelés témahét után. Túl akartam lenni ezen a „konfliktuskezelésen”, mert nem azt adta, amit vártam tőle. Szétszórtnak érzem, és a foglalkozás célja sem volt világos. Azzal próbáltam vigasztaltam magam, hogy mindjárt itt a karácsony... de aztán lassan megszoktam a csoportot, a hét vége felé közeledve a feladatok is egyre érdekesebbek lettek. Délutánonként pedig szüntelenül a bevásárlóközpontokat jártam, mivel már csak egy hetem volt karácsonyig. Rendszerint már november végén nekiállok a vásárlásnak, de idén se kedvem, se időm nem volt az egésze, így utolsó hétre hagytam mindent. Elképzeltethetetlenül sok időt töltöttem az Ikeában, az Árkádban, és persze az Aréna Plázát se hagyhattam ki, tekintettel hatalmas méretére. Több kilométert gyalogoltam pár délután alatt. Persze én nem tudok úgy vásárolni, mint más, normális ember: amíg nem járom körbe az egész épületet, és nem nézek meg mindent még egyszer, meg még egyszer, addig esély sincs arra, hogy megvegyek valamit. Aztán a sokadik kör után ijedten látom, hogy hány óra van, fáradtan

átnézem újra, amit vásároltam, igyekszem elhinni, hogy a lehető legjobbat választottam, majd felszállok egy buszra és hazamegyek. Visszatérve a témahétre, az végül egész jó volt. Mást vártam, nagyon mást, de azért ez se volt rossz, sőt voltak kifejezetten jó órák. Na meg persze minden jó, ha a vége jó... Másnap délután pedig következett a várva várt évfolyamkarácsony, és persze előtte a told ide, told oda... Nem volt könnyű megegyezni a többiekkel olyan egyszerű dolgokban sem, mint hogy hol álljanak asztalok. A berendezkedés után részemről véget is ért az előkészület.

A színházteremben közben elkezdődött a hetedikesek előadása. Miközben a színdarabot néztem, eszembe jutott a mi hetedikese előadásunk. Az akkor készült dekorációt most is használták. Emlékszem, ahogy feltűztük a táblákra a házakat, fákat, ablakokat, csillagokat. Láthatóan nagy változtatás idén se történt.

Mindezek után kimentünk az aulába, és mindenki leült a karácsonyfa közelébe. Ekkor kapta meg valamennyi évfolyam az ajándékát, a kisiskolában bontottuk ki a csoma-

gokat, ahol aztán megtartottuk az évfolyamkarácsonyt is. Az ajándékozásban a legizgalmasabb az, hogy ki kit húzott. Általában fogalmam sincs, hogy mit vegyek annak, akit húztam, de szerintem sokan vannak ezzel így. Aztán lassan rászánom magam, hogy keresek neki valamit, és újból eltelik egy délután vagy rossz esetben kettő. És a vége persze mindig ugyanaz, megkapja, kibontja, mosolyog, megköszöni, nekem meg persze fogalmam sincs, hogy örült-e neki vagy sem. A helyzet persze fordítva is igaz, ha engem húz olyan valaki, aki alig ismer. És akkor megkérdez másokat, esetleg olyat, aki szintén nem ismer. Szerintem sokra nem

lehet menni a kérdezősködéssel, legjobban, ha kockáztatunk.

Tehát ültünk körben a kisiskolában, és mindenki reménykedett, hogy valaki olyan húzta, aki ismeri is őt. Egymást követték a nagy pillanatok, amikor kibontottuk sorba az ajándékokat, végül is ennek az egésznek a lényege az izgalom, hogy vajon ki húzott. De lehet, hogy ezt csak én élvezem... Igazából nem volt nagyon más ez a karácsony, mint a tavalyi vagy a tavalyelőtti, de azért ez mindig olyan esemény, amit mindenki vár, már csak azért is, mert ezzel veszi kezdetét a téli szünet.

Zsin Ági

Évfolyamünnep

Vidáman baktattam be a suliba, azzal a tudattal, hogy miután megünnepeltük a karácsonyt, vár rám egy jó hosszú téli szünet. Beérve a kisiskolába, talákoztam a szorgalmas Juli csibével, akik feladatuknak megfelelően épp nagyban készítettek mindenféle karácsonyi díszeket, amikkel kidekorálhattuk a kisiskolánkat. Hamarosan az én csibetársaim is előkerültek, és lelépeltünk az ebédlőbe, hogy elkészítsük a gyümölcssalátát. Így tanúja lehettem a „Szűcs csibe beszabaldult a konyhába” című műsornak. Kifejezetten szórakoztatónak találtam, hogy némelyik fiú még egy almát sem tud rendesen felválni, de hangsúlyozom: azért nagyon igyekezett. A szomszédos ebédlőasztalnál a Harsi csibe készítette a szend-

vicseket, így ők állandó társaságunkká váltak. Miután elkészítettük a látványra nem túl biztató, de izre (remélhetőleg) annál fincsibb salátát, elindultunk, fel az iskolakarácsonyra. A program és egy kis énekelgetés után felmentünk a kisiskolába. Volt egy kis szervezési probléma, úgyhogy a kisiskolában töltött két perc után átcaplattunk a régi színházterembe. Csibénként a többiek elé álltunk, és valamilyen kis előadással kívántunk kellemes ünnepeket az évfolyamnak. Mind egyik csibe mással rukkolt elő: A Juli csibe kérdéseket tett fel az évfolyammal kapcsolatban, az Eszter csibe bekapcsolt nekünk egy kis hangulatos karácsonyi zenét, a Gyöngyi csibe megvillantotta tehetségét az ányjátékok terén, a Harsi

csibe pedig tartott nekünk egy kis felolvasást. A végére mi maradtunk, a Szűcs csibe. Azt hiszem, mi tartottuk a legkomplikáltabb és leghosszadalmasabb előadást. Valahogy így kívántunk boldog karácsonyt: „Boldog karácsonyt kíván a Szűcs csibe!”. Nos igen, könnyen lehet, hogy a „rövid, tömör és lényegre törő” szavak jobban jellemeznék az attrakciónkat, de ez most mellékes. Visszatértünk a kisiskolába, és mivel múlt évi „angyalaink” nyugdíjba vonultak, változtattunk az ajándékatadás módján. Valaki odasétált ahhoz az illetőhöz, akit húzott, boldog karácsonyt kívánt, átadta az ajándékot és visszauult a helyére. A vége felé már annyit módosult az ajándékozás, hogy két pusztit is adtunk az ajándék

mellé. A fiúk persze – nagyrészt – kezet fogtak. Én ugyan véletlenül nem boldog karácsonyt, hanem boldog születésnapot kívántam, de úgy vettem észre, szerencsére nem hallotta meg senki, mivel a mondat közepén rájöttem, hogy valami nem stimmel. Miután mindegyik ajándék gazdára talált, átadtuk azoknak is az ajándékot, akiknek a húzáson kívül is vettünk valamit. Mindenki lelkesen bontogatta az ajándékait, és ette a szendvicseket. Meglepő módon a gyümölcssalátánk is igen nagy népszerűségnek örvendett. Nos, remélem, ti is hasonlóképpen töltöttétek ezt a napot, vagy ha nem így, hát még jobban.

Varga Laura

A konfliktus kezelése

Legutóbbi témahétünk témája: konfliktuskezelés. Ejha, na de mégis, hogy kéne elképzelni a dolgot? Nos, személy szerint nekem nem sok elképzelésem volt ezzel kapcsolatban. Illetve elképzelésem az volt, de értelmes már nem nagyon. De sebj, annál nagyobb a meglepetés. Először is beosztottak minket csoportokba. A szokásos siránkozás után bementünk a csoportnak kijelölt terembe. Körberaktuk a székeket, és miközben türelmesen vártuk a „konfliktuskezelés-tanárnkat”, beszélgettünk a mellettünk ülővel. Hamarosan meg is

érkezett a tanárnő. Sokkal kedvesebb és nyitottabb volt, mint amilyenek első pillantásra látszott. Az egész program alapvetően a játékokra épült. Az első nap igen furcsának bizonyult, nem értettem, hogy mit miért csinálunk, mire jó ez vagy az, hogy bizonyos játékok miben segítenek a konfliktus kezelésében. A tanár, azaz Ági, mindig érthetően és készségesen elmagyarázott mindent. Na persze, az együttműködés volt az egyik alapja az egésznek. Ha együttműködünk és megpróbálunk kompromisszumot kötni a másikkal, akkor nincsen veszekedés.

Logikus, nemde? A témahét alatt nem csak a konfliktuskezelés került előtérbe, mivel a feladatok vagy játékok alatt alkalmunk volt kicsit jobban megismerni olyan embereket is, akikkel nem vagyunk együtt egy órán sem, vagy csak egyszerűen még nem volt alkalmunk beszélgetni. Ezért volt jó, hogy mindent közösen vagy kisebb csoportokban kellett elvégeznünk. Az első nap ugyan még elég idegennek tűnt az egész, de a végére már sokkal simábban ment minden. Ági nagyon szimpatikus volt, könnyen megtalálta velünk a közös hangot.

A téli szünet előtti utolsó napon egész napos csibét tartottunk. Megbeszéltük, hogy mit tapasztaltunk a témahéttel kapcsolatban, hogy ki mit gondol erről az egy hétről. Bár arra a kérdésre, hogy „Megtudtál valamit magaddal kapcsolatban?” mindenki egyöntetűen nemmel válaszolt, azért ez a témahét is biztos jó volt valamire. Talán ezután már mindenki valamivel tudatosabban fogja kezelni a konfliktusokat... Ki tudja?

Varga Laura

Áron, csak gyere már!

Anyukám mindig azt mondja, hogy a Szubjektív cikkeimet úgy írom meg, mintha valamiről tudósítanék. Szárazan és unalmasan, nem a lényeg, nem a jellemző dolgokat emelem ki, hanem mindenről tényyszerűen írok. Szerinte ez rossz és senkit nem érdekel... Azért remélem, ez nincs így!

Egyszer, amikor ez előkerült vacsora közben is, a bátyám megpróbált megvédeni engem avval, hogy „anya, a Szubjektívbe mindenki rossz cikket ír.” Ezek után úgy éreztem, változtatnom kell... Ezért ezt neked írom, Áron!

Egy szokásos reggelem fél hétkor kezdődik, majd háromnegyedkor folytatódik, mert ekkor már hajlandó vagyok kimászni az ágyból. Ilyenkor általában letapogatózom a földszintre, ahol sokkolom magam a villany felkapcsolásával, és ha anya túl álmos ahhoz, hogy öt perc után kiharcoljon a zuhany alól, akkor negyedóraig fürdök. Utána felöltözöm, és elméletileg pontosan hét órakor leülök az asztalhoz, ami már meg van terítve (de ez nem nekem volt köszönhető...).

Szóval általában eszem valamit, és közben felvetem, hogy akár vihetnék uzsonnát is az iskolába. De mivel ilyenkor senki sem ugrik, hogy megcsinálja, maradok kaja nélkül, illetve néha bedobok a táskámba egy almát, de azt büntudatból mindig a Hannának adom, mert

én viszont az ő uzsonnáját szoktam megenni.

Negyed nyolckor kezdődik az aggodás, én már befejeztem az evést, de Áron! Ő még csak a harmadik kenyérmél tart, és még legalább kettőt szeretne enni, így időben elkezdem sürgetni, tekintve, hogy együtt megyünk iskolába. Nem is tudom, hogy miért ragaszkodom annyira hozzá, hogy velem menjek. Talán még kiskoromból maradt meg, amikor Áron minden sítáborban halálra idegesített avval, hogy mindig tudni akarta, hogy mit csinállok, és kíséretett ide-oda, amíg nem talált egy megbízható felnőttet, akire rászóhatott. Így aztán most én vagyok soron, hogy idegesítem őt reggelente. Ez általában úgy szokott kinézni, hogy állok az előszobában, kabátban, sállal a nyakamon, és ordibálok, hogy azonnal jöjjön. Ilyenkor még fogat mos, aztán eszébe jut, hogy a táskája még nincs bepakolva, ja, és nem láttam a tornacipőjét? Én pedig csak állok, és szőnyemen mérges vagyok, hogy tévedésből egy csigát

kaptam báty helyett. Itt a történet szála kettéágazik, mert előfordul, hogy úgy döntök: nem érdekel, otthagynom és kimegyek egyedül a buszhoz. Aztán persze végigizgulom az utat, hogy beér-e rendszeren. Az iskolába lépve azonban kit látok? Áron ül és beszélget, mosolyog, látszólag régóta itt van. Különböző módszerei vannak: vagy egy csini szőke nő felszedi a kocsijával, mert szegényen úgy látszik, hogy nagyon siet, vagy egész egyszerűen pár megállóval előbb gyalog eléri az eggyel korábbi buszt, és kényelmesen beér az iskolába. Talán majd egyszer én is kipróbálom, de szerintem túl kockázatos részemről. Engem vajon felvenne egy szőke nő? Nem hiszem...

De visszatérve az előszobához, a másik eset, hogy megvárom, és fél perccel a busz előtt kirohanunk, azt épp csak elérjük, vagy rosszabb esetben sétálunk néhány megállót. Szóval utazunk, és Afrika vízrajzáról dumsizunk vagy Szudán ásványkincseit memorizálok. Amikor leszállunk, egy „forgalmas” úton kell áthaladnunk, ahol Áron pontosan megvárja a zöld jelzést, én meg ott égek mellette, és bámulom az előttünk lévő teljesen üres úttestet... Aztán jön a borzal-

masan hideg és büdös aluljáró a Flórián alatt. Komolyan, amióta az AKG-ba járok, nem ettem lángost, mert csak az az undorító égett olajszag jut róla eszembe. Ahogy haladunk át az úttest alatt, minden reggel szembejön ugyanaz a srác. Még soha nem beszéltem vele, de szerintem már ő is megismer. Aztán jön a problémás rész, ahol minden reggel összeveszünk. Ki az, aki azt az egy megállót gyalog teszi meg? A Flóriántól az iskoláig hosszú-hosszú méterek vannak, amit legjobb busszal végigszágulni. Áron sétálna, én maradnék, de ha nem látok a távolban közeledő buszt, akkor mennem kell. Még jó, hogy mindkettőnknek rossz a szeme... Így szinte mindig látok buszt, tényleg! Az iskola kapujában pedig engedelmesen tartom az ajtót, amit Áron természetesen vesz, és beszél rajta.

Már csak fél év, és egyetemre megy! Kétségbe vagyok esve, mi lesz velem nélküle? Ki fog rám vigyázni, hogy ne üssön el a nagy semmi? Kire leszek mérges? Sajnálom, mert ez hozzátartozik a napomhoz, enélkül nem kezdem kellő energiákkal a napot. Mert bizony ehhez energia kell!

Csikós Panka

Szalagavató

2007. november 24-e fontos szerepet kapott az idei tanévben, ugyanis ezen a napon rendezték a végzősök szalagavatóját. Remélem, azokat, akik nem lehettek ott, most ez a cikk egy picit kárpótolja, bár abban biztos vagyok, hogy teljes egészében nem tudja pótolni a hangulatot és a látványt. Akik pedig ott tudtak lenni, most felidézhetik, hogy mennyire csodálatosan sikerült a három hónappal ezelőtti szalagavató.

Mint minden évben, most is a jelenlegi 11. évfolyam feladata volt a bál megszervezése. Rengeteg munkát fektettek bele, és ez meg is látszott a végeredményen. De kezdjük a legelején. Én nemcsak hogy láthattam, de valamennyire része is voltam ennek az eseménynek, ugyanis felkérték, hogy táncoljak. Szeptember közepén kezdődtek a próbák. Minden szerdán négy órától egy teljes órán keresztül próbáltuk a koreográfiát, ami nem mindig volt könnyű, de két tanárunk mindenben segítségünkre volt. Nem mindig volt egyszerű a körülbelül 80 embert együtt, egyszerre és megfelelően mozgatni. Akiknek volt affinitása a salsához, az ott maradt, és Schmidt Ildi megtanított minket táncolni. Egy fantasztikus koreográfiát tanított be nekünk. Salsából hetente kétszer volt próbánk, de szerintem teljesen megérte a befektetett energia. Minden egyes próbán, legyen szó keringőről vagy salsáról, szerintem mindenki előtt ott lebegett a dátum, ami vészesen közeledett. A vége felé a próbák egyre jobban mentek. Elérkezett a főpróba ideje a helyszínen, a T-Com színházának aulájában. Már mindenki jól tudta a táncot, de a

végző simításokra mégis itt került sor.

Aztán eljött a nagy nap, amit mindenki várt, legyen szó nézőről vagy résztvevőről. Őszintén szólva, én nagyon izgultam. Fél négyre mentünk a helyszínre rengeteg cuccal, kiegészítővel. Mire kész lettünk, szinte öt óra volt, már megérkezett mindenki, szülők, rokonok, tanárok, ismerősök. A műsor a tűzéssel kezdődött. Káprázatos látványt nyújtottak a gyönyörű ruhák. Ezután a végzősök énekeltek a tanároknak, majd az éneket váltották fel a zenekarok. Sajnos én erről egy picit lemaradtam, ugyanis készülődni mentem a salsára. A táncot szerintem mindenki élvezte, a közönség is, és mi is a színpadon. Nagyon nagy tapsot kaptunk, még talán a vártnál is nagyobb. Jó volt érezni, hogy két és fél hónap munkája ilyen jól sikerült. A salsás lányok gyorsan átöltöztek, ugyanis következett a lánytánc. Azon felül, hogy az évfolyam lányai egy csajos, vagány táncot raktak össze, a zene is nagyon jó volt. A fiúk csak ámultak-bámultak a látványon. De ezután a fiúknak kellett „teljesíteni”, ugyanis a fiútánc volt a következő program. Nagy csend lett, és egyszerűen megszólalt a zene, ami szerintem mindannyiunk arcára mosolyt csalt. De ha mégsem, akkor ott volt a komoly koreográfia. Nagyon nagyot alakítottak, a lányok teljesen odáig voltak. Nem csodálom, hiszen ritkán láthatták évfolyamtársaikat így táncolni. Az ingtépestől a mellkason lévő szívecskén át volt itt minden. A fiúk után egy egyszemélyes előadás következett, Gondár Csicsi hastánca ejtette ámulatba a közönséget. A ruhája és az előadása eszméletlen volt. Végül, de

nem utolsósorban következett a keringő. A fiúknak a készülődés talán nem okozott annyira nagy gondot, hiszen nekik „csak” egy szmokingot kellett felvenniük. Viszont hogy a lányoknak hátul jól áll-e a hajuk, hogy a smink még a végére is tökéletes legyen, az nem volt mindegy. Nem semmi kavargás volt a lányöltözésben. De a végére mindenki káprázatosan nézett ki. Mindenki megtalálta a párját, és mindeközben söpörte be a bókákat, hogy milyen szép a ruhája, milyen csinos, vagy hogy milyen jól néz ki. Beálltunk a négy sorba, ahogy tanultuk, és felcsendült az a zene, amit mi már nagyon sokszor hallottunk. A tánc nagyon jól ment, úgy, ahogy elterveztük. Kijöttek a lépések, nem siettük el, nem estünk ki a ritmusból. Eltáncoltuk először, és a második alkalom már gyerekjáték volt. Mint ha mindig is ezt a táncot táncoltuk volna. A siker itt se maradt el. Mindenki érezte, hogy ez nagyon jól sikerült. A bálozás csak ezután kezdődött. Nekem eszméletlen élmény volt, mivel nekem ez volt az első szalagavatóm. Hívtak táncolni, hogy táncoljak velük, néha már muszáj volt leülnöm, akkor is jöttek, hogy milyen jó volt, és hogy gratulálnak. Már fáj a lábam a végére, de az élmény minden fájdalmat csillapított. Nagy nehezen rávettem magam, hogy levegyem a

ruhát, a szüleim is már ott toporzékoltak, hogy menni kellene. De egy olyan ruhát nem lehetett csak úgy levenni. Több okból is. Egyrészt gyönyörű volt, és megérdemelte, hogy minél többet lehessen benne az ember, másrészt ha leveszem a ruhát, nekem már nem volt fogadás, after party, és ha leveszem, akkor megszakad valami. Valami, ami elkezdődött szeptemberben, és idáig tartott. Ami minden szerdán és minden nap a fejemben volt. Bár abban nem kételkedtem, hogy valaha is elfelejtem ezt az estét, ami számomra csodálatos volt. Az, hogy az első szalagavatóm minden szempontból ilyen jól sikerült, örökre egy élmény marad. Sokszor gondolkodok arra, hogy szerda van, és az első, ami beugrik, a szalagavató, a próbák, a jó hangulat. Utána leesik, hogy ez már nincs. Majd négy év múlva. Csak azt kívánom mindenkinek, aki előtt van még szalagavató az életében, legyen szó a sajátjáról, vagy arról, hogy felkéri táncolni, sikerüljön neki is úgy, mint ez a szalagavató. Mivel nekem nem ez az utolsó ilyen élményem, bízom abban, hogy az utolsó is ugyanolyan tökéletes lesz, mint a mostani volt.

Horváth Dóra

képek: Fotó alkotókör, Révi Dániel

Margitsziget és Herkules

Mikor úgy döntöttem, hogy írok az énekkarról, úgy gondoltam, hogy könnyű lesz, mert ismerem, tagja vagyok a csapatnak. Aztán rájöttem, hogy ez mégsem egyszerű. Hiszen elég nehéz elfogulatlanul megírnom ezt a cikket, ha én is ahhoz a társasághoz tartozom. De azért megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. Ez jött ki belőle.

Az énekkar története 1996-ban kezdődött, mikor Bencze Enikő megérkezett az AKG-ba. Azóta sok minden változott, az iskola négyből hatosztályos lett, majd hét, de az énekkar máig is működik. És hogy miért is indult el? A tanárnő mindig is szeretett volna egy énekkart az iskolának, mert szerinte az a jó, ha nemcsak hallasz vagy olvasol valamiről, hanem részt is veszel benne. Emellett a gyerekeknek sokat számít a zene. Enikőnek vannak is tervei az énekkarral, de sajnos ehhez nem elég nagy a létszám. Pedig akkor sokkal több helyen szerepelhetnének, többfelét adhatnának elő. Én részemről úgy gondolom, hogy ha sokkal többen lennének, elveszne a bensőségeség, de a tanárnő szerint egy nagy csapat is lehet bensősé-

séges.

Az énekkar már sokszor fellépett az iskolában az elmúlt években, eddig is adtak elő különleges dolgokat, de az énekkar eddigi legsikeresebb szereplése sokak szerint az idei Őszi Fesztiválon előadott Herkules volt. Erről elég sok visszajelzés érkezett, és egy ideig beszéltek róla az iskolában is. Mint tagnak, nekem is felemelő érzés volt ezt előadni, és szerintem így voltak ezzel a többiek is, akik egy évig készültek erre a fellépésre – bár a nevükben nem beszélhetek. Egy fellépés bizony kitartást és odafigyelést igényel, ami azért elvárás, ha az ember netán énekkaros szeretne lenni. A dalokat egytől-egyig tudni kell, és órára járni is ajánlatos. A tanárnő főleg a 8-9-10.-eseknek

ajánlja, akiknek még van ideje bejárni.

De hogy milyen is egy óra? Először is, az énekkar minden kedden fél négytől körülbelül ötig tart – bár az, hogy mikor végzünk, általában változó. Ha valamiben nagyon benne vagyunk, akkor akár hatig is eltarthat, ha meg inkább csak ötleteket gyűjtünk, akkor előbb vége. Néha előfordul az is, hogy sokat beszélgetünk, nevetünk, sőt, a tavalyi tanév vége felé egyszer kiruccantunk a Margitszigetre is! Az ilyen lazításoktól függetlenül Enikő sze-

rint az énekkar komoly dolog. De persze a legfontosabb a jó társaság, és hogy szeretjük csinálni. Én élveztem az elmúlt másfél évet mint énekkaros, és remélem, hogy ezzel a cikkel sikerült kedvet csinálnom néhány embernek.

Kunsági Évi

kép: Fotó alkotókör –
Herkules előadás

Énekkar alkotókör
keddenként 15:30-tól,
Zeneterem

Fotó alkotó

Sajnos nem tudtam elmenni egy fotós foglalkozásra sem, de azért összegyűjtöttem néhány dolgot erről az óráról. Néhány fotós lányt megkértem, hogy mondjanak néhány szót az alkotóról. Teljesen pozitív volt mindenkinek a véleménye, nagyon szeretnek fotóra járni, azt mondták, hogy jó a hangulat. Gyulai Bence tartja, és azt mondják, hogy türelmes, nem lesz ideges, ha valamit elfelejtene, és jól magyaráz, szóval bírják. Egy óra általában abból áll, hogy az elején a Bence elmagyarázza a gép részeit és használatát (fénybeállítások... stb.), aztán fotóztatnak, azt,

amit akarnak. Általában egymást. Ilyenkor hoznak be mindenféle ruhákat, beállítgatják egymást és gyakorolják a fényhatásokat. Ha nem magukat, akkor mászkálnak az iskolában, és bármit, vagy egymást... Aztán az óra vége felé letöltik a képeket egy gépre, megnézik őket, a Bence pedig mond róla pár szót (miért jó, miért nem, életlen... stb.). De olyan is van, amikor a laborban a fényekkel játszva készítenek képeket, vagy a Bence régi technikákat mutat meg, és azzal foglalkoznak.

Az AKG-s rendezvényeken ők szoktak fotózni. Erre a Bence

szokta kijelölni az embereket, az ő képeiket láthatjuk a honlapon.

Poór Patrícia

Fotó alkotókör
Hétfőn, kedden és csütörtökön,
kéthetente, 15 órától
www.akg.hu/fotoalkoto

A Supernova

Mikor tavaly meghallottam, hogy a suliban lehet jelentkezni Supernova alkotóra, az első gondolatom az volt, hogy ha valami csillagászat, akkor az csak unalmas lehet. De miután jobban utánajártam, kellemesen kellett csalódnom.

Már az első témahetünkön bemutatkoztak, és szimpatikusak is volt az előadók, de még mindig nem tudtak meggyőzni engem, hogy érdemes csillagászatra fordítanom amúgy is kevés időmet. És végül elérkezett az a helyzet, hogy nekem kell róla cikket írnom, ami nem könnyű úgy, ha az ember nem is jár az alkotóra. Elkezdtem tehát kérdegetni supernovás évfolyamtársamat. Elmesélte nekem, hogy ők nem csupán csillagokat vizsgálnak meg fényéveket számolnak, mint ahogyan azt először gondoltam, hanem expedíciókat is terveznek a közeljövőre. Az órák – elmondása szerint – általában előadással telnek, és közben átbeszéljük, hogy a hallgatók mit gondolnak a témáról, de riportalanyom mindig hozzátette, hogy ezt mind viccesen. Végül, ha már mindig hozzátette, hogy viccesek az előadások, kíváncsi lettem, ezért belátogattam az egyik órára. Kisebb késéssel, de megérkeztem. Nem kis meglepetésemre röhögésre értem oda. Bent a teremben egyből éreztem, hogy én nagyon félreismerhettem a csillagászatot, nagyon jó hangulat volt. Éppen egy olyan előadásra értem be, ahol az Európa expedíció előkészületeit beszélték meg. Az expedíció abból áll, hogy egy szondát, amit ők építenek meg

két csapatban (mindkét csapat egyet csinál, már csak a versenyszellem miatt is, és hogy ne dolgozzanak rajta nagy létszámban) lesüllyesztenek a Balaton aljára, ezzel modellezve, hogy milyen lehet a Jupiter holdjának, az Európának a belseje. Az előadáson a szonda felépítéséről volt szó. Nem sokat értettem belőle, hogy hogyan fog kinézni, de azt észrevettem, hogy nagyon sokszor hangzott el az USB szó, valószínűleg a laptopok használata miatt. Valóban nevetető volt az óra, most már értem, hogy miről is beszélt riportalanyom. Az óra végén a hallgatóság két részre osztdótt, csapatokba rendeződtek. Az egyik csapatnál fültanúja lehettem a technikai megbeszéléseknek, de tudatlanságom miatt itt se sokat értettem. Összefoglalva, a történetek után ma már tudom, hogy nagyot kellett csalódnom a csillagászatban, de kellemesen. Az előadás színvonala és a jó hangulat már bizonyítja nekem, hogy érdemes erre a foglalkozásra időt fordítani.

Almer Kitti

*Supernova
természettudományos fakultáció
Csütörtökönként 15 és 16:30
között, 201-es terem*

Labor - szubjektíven

E hónapban az alkotókról kellett írnom, ezért hétfőn különleges „szabadságot” kaptam, hogy beüljek megnézni – és véleményezni – a labort, amit Nádori tanár úr minden hétfőn fél négytől ötig tart. Örültem ennek, mert év elején fel akartam venni ezt a tárgyat, de óra-arendem nem engedte. Így hát megragadtam az alkalmat, és tíz perccel a kezdés előtt megjelentem a termtudon. Szerencsére voltak ott ismerőseim, barátaim, úgyhogy nem voltam elveszve. Aztán – egy kis késéssel – megkezdődött az óra. Mindenki leült,

és a tanár úr bejelentette, hogy titrálni fogunk. Egy kis számolgatás következett, melynek következtében a táblán megjelent néhány titkosatos kémiai képlet, majd belevágtunk a kísérletbe. Előhoztuk a raktárból a mindenféle – számomra többnyire ismeretlen – üvegeket és műszereket, na meg persze kimértük a mennyiségeket az alig-alig funkcionáló mérlegen. De ezután már tényleg nekiláttunk. A csapvíz és az ásványvíz klórtartalmát vizsgáltuk. A munka is jó hangulatban zajlott, nem volt feszült csend, lehetett felszabadultan

A Supernova szakkör eddigi sikerei

- 1999 óta minden országos csillagászati és/vagy űrkutatási vetélkedőn a Supernova szerezte meg az első helyezést.
- 2000. október: Bodó Zsófia a Planetary Society és a NASA pályázatán nyert, Magyarországot képviselve ő dolgozhatott együtt a NASA kutatóival az aktuális Mars programban, San Diegóban.
- 2001. november: A Supernova szakkör csapata nyerte meg az európai Life in the Universe Asztrobiológiai vetélkedőt.
- 2002. július: Bodó Zsófia a Magyar Asztronautikai Társaság (MANT) „Magyarország és az űrkutatás” pályázatát nyerte el, nemzetközi űrtábor résztvevője lehetett Huntsville-ben.
- 2003. október: A Red Rover Goes To Mars diákpályázat nyertese, Turczy Dávid egy hetet tölthetett a Pasadenai Űrközpontban.
- 2004. február: A szakkör jelenlegi és korábbi vezetői, Sik András és Simon Tamás Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet kapott.
- 2004. június: A MANT pályázatán nyertes Fórika Előd utazhatott Huntsville-be, a nemzetközi űrtáborba.
- 2007. október: A Supernova 12.-es csapata nyerte a MANT „minden idők legnagyobb magyar űrkutatási vetélkedőjét”.

beszélgetni. Kísérletezés közben nekem is volt alkalmam kipróbálni a titrálást – több-kevesebb sikerrel. Az óra végén levontuk a következtetéseket, elmosogattuk az edényeket, aztán mindenki hazament. A tantárgyat Nádori tanár úr volt évfolyama találta ki körülbelül hat éve, mert úgy gondolták, hogy kéne egy külön óra a kísérletezésre is. A társaság vegyes, nincs „elfűsodva” a labor, mindkét nemből egyenlően vannak. Sajnos csak három évig lehet járni, de azért addig is beleszámít a termtud jegybe. Az osztályzás a tanár úr saját bevallása szerint nem szigorú, bár volt már arra példa, hogy valaki nem lett ötös. A tananyag változo-

tos, és a kísérletek is érdekesek, megcáfolnak vagy bebizonyítanak egy-egy „legendát”, megmutatják a termékek igazi valóját (pl.: ásványvíz).

Van, aki komoly okokból jár, van, aki csak szórakozásból, de az a lényeg, hogy mindenki szerint jó hangulatúak az órák, sok a nevetés. Sajnálom, hogy én nem járhatok, de akinek befér az idejébe – és ilyen érdeklődésű –, annak csak ajánlani tudom.

Kunsági Évi

*Labor
természettudományos fakultáció
Hétfőnként 15:30-tól*

Hosszú és mélyreható elmélkedés az elsősegélyről

Csak nektek írtam eme cikket, amely lehet, hogy első látásra émeletítően hosszú, de feltárja minden emberke számára a misztikus Elsősegély szakkör finomságait, „pár” gondolattal megfűszerezve. Olvassátok lelkesen s bizalommal!

Az elsősegélyt addig kell intenzíven gyakorolni, amíg az ember el nem jut arra a szintre, hogy egy megjátszott szituációban nem azzal kezd el foglalkozni, hová bújhatna inkább, vagy hogy milyen okkal rohanhatna ki a teremből. Ha például Józsika megérkezik a „helyszínre”, ahol a vérző, torkaszakadtából üvöltő évfolyamtársát találja, egyszerre több dolog is lejátszódhat az egyébként kiváló középiskolás elméjében. Az első lehet a „hol a stop gomb?” érzés, mikor emberünk azt kívánja, bárcsak leállíthatná az eseményeket. Végül is ez nem komoly, és ő még nincs teljesen felkészülve, gondolja. Még nem olvasta át a maradék oldalakat a füzetben. Egyébként is, mi van, ha ennek a „sérültnek” itt valami allergiája van, vagy pánikbeteg, vagy többszörösen összetett bordatörése van? Erre végképp nincs felkészülve. Aha. Na, így nem lehet csinálni. A második nagy hiba, ha lelkes elsősegélynyújtónk a „nem játszó elemekkel” kezd foglalkozni. Vagyis, mikor inkább ellátná az amúgy kiváló egészségnek örvendő versenybíró? „Mindenkét, csak őt ne.” Nem játszó elemhez tartozik a talán legnagyobb stresszforrás: maga Marsi tanár úr. Egyébként sem szeret az ember ordenáré hibákat elkövetni, pláne nem, mikor egy profi figyelni minden apró mozdulatát. Ilyenkor a kezdő bepánikol és képtelen eldönteni: a fejsérült lábát emelje-e fel vagy inkább a fejét. Hogy Nógrádi tanár urat idézzem: „triviális lenne” az a fejmegegés, de már teljesen elbizonytalanodott lelkes elsősegélynyújtónk, és csak azért is a lábhoz nyúl. Akkor pedig valami „uh” jön a sarokból, és a világ

elsötétül. „Most már mindegy.” Gondolja szegényke. Gyakran előfordul, hogy apró jelek nem tűnnek fel, vagy egyértelmű dolgokra feledkezünk rá. Kellemetlenül hat, ha nem vesszük észre, hogy már fél órája belénk kapaszkodik egy részeg (akinek egyébként semmi baja), és mi emiatt súlyosan hátrányos helyzetbe kerülünk az ellátás terén. Ilyen kellemetlen dolognak számít még, ha egy kést tartó potenciális elmebeteg fél óra könyörgés után sem hajlandó odaadni fegyverét. Érthető, hogy jó érzéssel húzzuk ki belőle, miután ő magába szúrta. Eldobjuk jó messzire, nehogy további bajt okozzon. De abban a pillanatban jövünk rá, hogy nagyon súlyos hibát követtünk el. ELTÁVOLÍTANI EGY IDEGEN TÁRGYAT A SEBBŐL? Ez olyan szintű hiba, hogy kár tovább magyarázni. Egyszerűen, meg kell szokni bizonyos dolgokat. Tulajdonképpen ez az egyik ok, amiért én személy szerint egy nagy kalap trottyantásnak tartom a jogosítványhoz tartozó kötelező elsősegélyvizsgát. Legyen mindenki őszinte önmagához. A kérdés: mit tenne, ha mondjuk egy eljárt szituációt kéne megoldania (élővel inkább ne is próbálkozzunk)? „Hozzá sem érnék xyhoz, az fix. Persze, hogy pont én öljem meg. Kihívnam a mentőket. Izé... 104, ugye?” Aztán ennyi. Nézzük, mit tesz a „profi”, ha egy üvöltő évfolyamtársával találja magát szemben. Először is, figyelmen kívül hagyja az üvöltést. Fájdalmat csillapítani úgysem tud anélkül, hogy ismerné a fájdalom eredetét. Körbenéz, hogy érheti-e bajt őt magát (áramütés veszélye,

robbanásveszély, stb.). Ha biztosan nincs ilyen kockázati tényező, elkezd félrerakni az esetleg zavaró tárgyakat (jobb helyeken ezt helyszínbiztosításnak nevezik). Amíg a művelet végzi, már ösztönből feltesz legalább 10 kérdést az imitátornak (mi történt? hogyan történt? van-e még valaki? stb.). Minden második kérdés közben utasítást intéz a sérülthöz, stílusát tekintve határozottan, de nem bunkón (üljön le, nyugodjon meg... stb.). Harmadik öntudatával mindeközben felkészül az esethez tartozó bármilyen hirtelen változásra, amire egyből reagálni kell. Gondolok itt mindenféle eredetű váratlan eseményre, tűz, ájulás, még öt sérült, akármi. Eddig 30 másodperc telt el. Ha jó az illető, az imitátor hirtelen nem is tud válaszolni az „1-10-es skálán mennyire fáj” kérdésre, mert elfelejtette a bűvös számot a nagy rohanásban. Persze előfordulhat, hogy semmi életveszély nincs, de mindig a legrosszabbra kell felkészülni. Ezek után póló fel, cipő le (zoknival együtt), mert ha ne adj isten olyan a sérülés, amit a legnagyobb fájdalom elnyom, azt csak szemrevételel lehet megtalálni (rejtett sérülések keresése). Barátunk negyedik tudata mindeközben eldönti, kell-e mentőt hívni. Az 50. másodpercben már végzett a

további sérülésre utaló nyomok keresésével. Egyetlen sérült, senki más. Miután feltette neki 20. kérdését is, már úgy érzi, tudja mi, merre és meddig. A mentőhívás közben le is bonyolíthatja a sebellenyitást és (a lehetőségekhez mérten) a fájdalomcsillapítást is. A mentők érkezéséig pedig a sérült mellett marad, tovább kérdegeti, és figyeli az állapotát. Ez volt a legegyszerűbb eset. Ezt hívják elsősegélynyújtásnak. Senki ne mondja nekem, hogy egy jogosítványhoz járó elsősegélyvizsgát birtokló bárki képes lenne mindezt végrehajtani anélkül, hogy bármikor addigi életében tanulta volna (rendszerességgel) az elsősegélyt. Vajon jogos ezt a fajta vizsgát „elsősegélyvizsgának” nevezni, miközben ezt a sok esetben hibás könyvet bemagoló, teljesen amatőr (gyakran érdektelen) akárki-csoda is leteheti? Azokat imádom a legjobban, akik még nevetnek is ezen. „A vizsgáztató 1 perc után inkább elengedte egy igennel, mert látta, hogy milyen béna. Milyen jó fej a vizsgáztató. Hahaha.” Hát mondhatom, tényleg nagyon vicces. Miért is veszélyes, ha látunk egy embert a földön fekvő, és gyorsan mentőt hívunk? Mert tudjuk egyáltalán, mi a baja? A diszpenzertől a legmagasabb

felszereltséggel rendelkező autót riasztani, mert nem játszhat mások életével. De mi van, ha a fekvő ember csak részeg? Akkor az bizony egy jól elpazarolt rohamkocsi. Közben meg két utcával az eset mellett valaki azért vérzik el, mert „nincs elég mentőautó”. Fáj a lábunk két hete? Hívjunk mentőt! Aha, és miért nem voltunk képesek egy hete elmenni orvoshoz? 300 forint nem a világ, a vonulás viszont jóval többbe kerül, nekünk is, a mentősöknek is. Mind anyagilag, mind idegileg. A mai napig a száz évvel ezelőt-ti, bonyolult stabil oldalfektetés lépéseit próbálja bememorizálni mindenki, miközben a 10 másodpercbe kerülő, végtelenül egyszerű változat már egy éve ismert. Nevetséges.

Tavalyelőtt láttam az egyik évfolyamtársamat vizsgázní. Körülbelül 60 másodperc alatt tudta le a teljes betegvizsgálatot és a (rég)i stabil 3 eszméletlenül úgy, hogy közben a negyedikhez folyamatosan beszélt. Olyat is láttam, aki egyedül látott el egy artériás vérzöt, amikor ahhoz elvileg két, de inkább három ember szükséges. Még számtalan ilyen példa van, és ebből látszik, hogy megtanulható, begyakorolható a dolog.

Én második éve járok elsősegélyre, voltam az OEV-en (Országos Elsősegély-ismereti Verseny), tanulmányilag mondhatni a végét járom. De még így is rengeteg dolog van, amit gy-

akorolnom és a részletekig menően tudnom kell. Tekintve, hogy a protokoll itt-ott félévente változik, nem árt, ha az ember odafigyel. Erre való az AKG-s elsősegély 2., és főleg 3. éve.

Ha már itt tartunk, úgy gondolom, hogy az iskolai elsősegély-oktatás elég komoly szinten működik (bizonyítják ezt többek között az eddigi összes OEV-en elért eredmények). Ezért is csodálkozom, hogy a mostani kezdők milyen kevesen (kb. 15-en) vannak. Az „első generáció” és mi is kétszer ennyien voltunk. Igen, havi egyszer bent kell ülni nyolcig az iskolában, majd különböző reggelek különböző időpontjaiban kell beszámolni az elméletből, és túl kell élni az első szituációs nap által okozott traumát. De nagyon megéri, és többszörösen. Higgye el mindenki, hogy nem elég elolvasni egy könyvet. Azt sem mondom, hogy elég a szituációs nap, mert nyilván élőben ér csak valamit a dolog. De bizonyos folyamatokat elősegít, beindít. Meg vagyok győződve arról, hogy kevesebb mint két év alatt el lehet jutni egy olyan szintre, hogy úgy érzi az ember, hogy már nem félne odamenni. Nem félne kérdezni, cselekedni. És ha erre nem képes mondjuk egy sofőr... akkor valahol hazugság az egész. Mert van, ahol a mentő sem segíthet. Ha valakinek megáll a szíve, hiába hívjuk a 104-et. Ha két percen belül nem kezdjük meg az újraélesztést, lehetett az

illető 34 éves, kiváló egészséggel bíró fiatalember. Rajta már nem tud segíteni az akár csak 5 perc múlva odaérő rohamkocsi. Amikor két mentős motorral ment ki egy leállt szívű gyerekhez... mindenki hallotta gondolom a történetet. Nos, tulajdonképpen nem a mentősök mentették meg az életét, hanem az anya, akiről utólag kiderült, hogy tudott újraéleszteni. De azért a híradóba bekerült a lényeg...

Nyilván globálisan nem lehet kötelezni az embereket arra, hogy 2 éven keresztül tanuljanak ilyen komolyan és behatóan elsősegélyt. De hogy normális oktatás mellett megtanulják az alapokat, mondjuk két hét alatt... ez szerintem elvárható, vagyis inkább szükséges. És nem csak azoknak, akik vezetni tanulnak. Mindenkinek. De ez persze megint olyan dolog, ami a „kevés haszon rövid távon, emiatt inkább csak nyűg” kategóriába tartozik, ilyenkor pedig az emberek hajlamosak a problémát csak a sarokba dobni, vagy minél agresszívebben kimagyarázni.

Lehet, hogy demagógia felsorolni az elsősegélynyújtás történetében felhozható legelvetemültebb eseteket, de akkor elmondom azt is, hogy nekem megtanították, mit kell tennem, ha vérzik az egyik családtagom orra (borogatás? Haha...), és mennyi idő után számít bajnak, hogy vérzik. Azt is megtanították, mit csináljak, ha leönti magát forró vízzel, ha megcsúszik a lépcső tetején, és le már a bordáját törve érkezik, vagy ha elesik és eltöri a csípőcsontját. Mindegyik eset megtörtént már, csak az első háromnál még nem tanultam elsősegélyt, a

negyedik pedig éjjel történt, és a pánikoló szüleim megfélemlítettek a tényről, hogy én is létezem. Nem baj, a mentők kijöttek, de azért hiba volt előtte mozgatni a nagyit. Nem hibáztatom őket, csak akkor, amikor hiába dugdosom az orruk alá a leszűkített gyorstalpalót, még azt sem képesek elolvasni.

Mindezek után én valahol már nyugodt vagyok, hogy ennyi mindent megtanítottak nekem kiváló emberek (legalább 3-4 meghívott előadó MZ-n kívül). Nem mondom, hogy rengeteg a lehetőség arra, hogy normálisan elsősegélyt tanuljunk, de ha akarjuk, meg lehet találni. Főleg itt, az AKG-ban. Ne legyen már ilyen elkeserítően rossz az arány a tanultak és a „tanultak”/nem tanultak között. **Legyetek/legyenek szívesek ti is/önök is nem „tanulni”, hanem tisztességesen és behatóan (hatásszünet) tanulni!**

puskasflora

A képek a január 11-i szituációs napon készültek.

Situációs napok

Élethűen imitált sérülések, kiváló színészi játékkal rendelkező szimulátorok, nehéz szituációk. Az AKG-ban szoktuk megtartani, néha bentalvással (pizza, DVD-k) egybekötve. Mind haladók, mind kezdők részt vesznek rajta. Tulajdonképpen egy stresszes, fárasztó edzésként felfogható program. Haladóknál újraélesztés, 8-9 sérültes tömegbaleset, és minden egyéb előfordul. Háromfős csapatokban versenyezzünk egymással. Az elsők kézfogást és/vagy vállon veregetést kapnak a mestertől.

Kasszandra álma

Na jó, menjünk el moziba. Mit nézzünk meg? Kasszandra álma? Na és mi ez? Hát, valami krimi...

Valahogy így zajlott a beszélgetés köztem és Patti között, majd megbeszéltük, hogy X órakor találkozunk a Kossuth mozinál. Én személy szerint éreztem egy kis kételyt, hogy ezt kéne-e megnéznünk, de végül is beültünk. Nem bántuk meg.

Szerintem a film eleje egy kicsit vontatottan indul. Adott két testvér, akik anyagi gondokkal küszködnek. Terry (Colin Farrell) autószerelő, aki elkártyázta a pénzét, Ian (Ewan McGregor) pedig befektető, aki egyre jobban eladósodik, mert megismert egy színésznőt, akinek mindent meg akar adni. És még az is közrejátszik, hogy megvették a gyerekkoruk óta ismert hajót, melyre régóta vágytak. Mindketten a dúsgazdag, klinikatulajdonos nagybácsiban bíznak, ám amikor anyjuk testvére megjelenik, és a két testvér elmondja kérését, a nagybácsi szintén szívességet kér tőlük – természetesen a pénzért cserébe. Elmondja, hogy gondja támadt, és a fiúknak meg kéne ölniük azt az

embert, aki elárulná a rendőrségnek ezt a problémát (amiről egyébként nem derült ki, hogy micsoda). Először nemet mondanak, mert még a gondolattól is irtóznak, de mivel Iannek nagyon kell a pénz, ráveszi testvérét, hogy mégis végezzék el a piszkos munkát. Az első kísérlet balul sült el, a második azonban precíz, sikeres, és még szemtanú sincs. Ezek után a fiúk megkapják a pénzt, Ian szállodákba fektet be Kaliforniában, Terryt azonban egyre csak gyöttri a lelkiismeret (és elég borzalmas lelkiismereti jelenségeket produkál...), végül úgy dönt, mindent bevall a rendőrségnek. Ez persze azzal járna, hogy a testvérét és anyjuk testvérét is magával rántaná a börtönbe, úgyhogy a nagybá-

csi és Ian kitalálják, hogy Terryt is meg kell ölniük. Tudni kell hozzá, hogy a két testvér között erős a kötődés, szóval Iannek nem akaródzik megölni Terryt, de tudja, hogy muszáj, ha nem akar bajba kerülni. Javasolja, hogy ők ketten, Terryvel menjenek el vitorlázni a régi hajóval, Kasszandra álmával. Ian félrevonul, hogy gyógyszerrel töltsen tele Terry sörét, ám képtelen megtenni, és...

De inkább nem lövöm le a csatta-

nót. Szerintem érdemes megnézni, már ha valaki nem Colin Farrell miatt megy el a filmre.

Ráczi Juli

*Kasszandra álma
(Cassandra's Dream, 108 perc,
2007)*

*Rendezte: Woody Allen
Szereplők: Ewan McGregor,
Colin Farrell, Tom Wilkinson*

A nagy mélység titkai...

Egyik péntek délután elhatároztam, hogy utánajárok a régóta hirdett 3D-s mozinak, az IMAX-nak. A hetedik felvételi napján már délután elmehettünk az iskolából, a korai időpont miatt nem számítottam tömegre. Útnak is indultunk hárman az Aréna Plázába, hogy megnézzük a 40 perces cápás filmet. Persze én még az aznapi epochazáró hatása alatt voltam, ezért eleinte hiányzott a lelkesedés. De mire odaértünk, már én is kíváncsivá váltam. Az épületben, a mozihoz vezető mozgólépcsőn utazva végignéztem a plakátokat, és elégedetten állapítottam meg, hogy itt kivételesen sok filmet vetítenek. Az egyik falat hatalmas Charlie angyalai, Indiana Jones és Micsoda nő képek díszítették, ez utóbbin Richard Gere alig volt felismerhető, annyira fiatal volt még. A 6-7 darab pénztár előtt alig volt valaki, de a sok sorterelő kordon arra figyelmeztetett, hogy ne aggódjunk, szoktak sokkal többen is lenni.

Beálltunk az egyik pénztárhoz, hogy megvegyük a jegyeket, de itt nem jártunk sikerrel, a pénztáros közölte, ha diákjegyet akarunk venni, át kell mennünk egy másik ablakhoz. Nem értettem, miért, de azért tettem egy lépést a másik kasszához, és itt is elmondtam, mit is szeretnék. A pénztáros erre elkérte a diákigazolványunkat, és egy kódleolvasóval mindegyiket ellenőrizte. Értetlenül néztem a szemben ülő férfira: lehet, hogy nem diáknak nézünk ki? Neki azonban a szeme se rebhent, átadta a jegyeket, és mosolyogva várta a következő vásárlót. Miután kiderült, hogy nem vagyunk diákigazolvány-hamisítók, már minden simán ment, elmentünk a moziteremhez, és megkaptuk a 3D hatásához szükséges szemüvegeket. Bementünk és kíváncsian vártuk a „nagy mélység titkai”. Hamarosan el is kezdődött a vetítés, és a narrátor elkezdett beszélni. Az, hogy a szélén ültünk, kicsit megnehezítette, hogy komo-

lyan „belekerülhessünk a vízbe”, de azért én keményen koncentráltam, hogy ne zavarjanak be az előttem ülők se. Elúszott a közelemben a rengeteg hal, miközben néha belecsapódott a képbe egy-egy vízivény, a narrátor pedig eközben néha túl nyugodt és suttagó hangon kommentálta az eseményeket. Már eltelt 30 lelkes perc, végig érdeklődve követtem a halakat és élveztem a testközeleli élményt, de lassan elkezdett bennem motoszkálni a kérdés, hogy hol a fenében vannak a plakáton ígért cápák. Csak vártam, vártam, mikor a türelmem utolsó perceiben végre felbukkant egy cápa, ami alig volt nagyobb egy szokványos halnál. Izgatottan vártam a folytatást, miközben az újságokban látható reklámokra gondoltam, ahol egy hatalmas cápa töri át a képernyőt. Ekkora hatásra persze nem számítottam, de azért vártam a cápákat. Lelkesedésem még akkor se hagyott alább, amikor a narrátor elmondta a végszót, és hirtelen első-

tétült a képernyő. Még mindig azt reméltem, hogy ez még nem a vége, bármi, csak nem a vége. De a stáblista felbukkanása meggyőzött, hogy itt már nem lesz több cápa. Csalódott voltam. Közben a vetítővászon mellett megjelent egy nő, reflektorfényben állva elmondta, hogy a kijáratnál adjuk át a kollégáknak a szemüvegeket, és hogy reméli, tetszett a film, jöjjünk más-kor is. Majd ha áttöri a képernyőt a cápa, jövök.

Zsini Ágnes

Rekviem egy álomért

Teljesen véletlenül láttam ezt a filmet. Még 7.-es lehettem, amikor egyik osztálytársam behozta, hogy elüssünk egy lyukasórát. Berakta, és az amúgy állandóan dumáló, nagyhangú osztálytársaim többsége elhallgatott. Ha valaki, akit nem érdekelt a film (olyan nemigen volt) megpróbált a csöndben kicsomagolni egy csokit, zörgés nélkül, a társaság egy emberként lepisszgte. A film után az emberek nagy többsége nem rohant ki az udvarra, nem ment le a büfébe melegszenzársért. Ott maradtak a helyükön és bámultak maguk elé. Örültem, hogy először nem mozbizban láttam a nyomozó képsorokat, hogy néha kizökkenthetett a történetből a csengő megszólalása. Úgy érzem, nem bántam meg, mert ez az egyik legtanulságosabb film volt, amit eddig láttam. Szerintem erre a filmre valamennyire fel kell készülni, hogy ne csak a képsorok brutalitása maradjon meg, hanem be tudjuk fogadni a történet igazságait. Az is eredményes lehet, hogy akár többször is megnézzük a filmet. Így el tudunk vonatkoztatni a rendező tudatos nézői sokkolásától.

A film négy ember kezdetben felhőtlen életét mutatja be, ahogy csúsznak lefele a lejtőn. Az író nemcsak a „szokásos” drogokat, hanem például a televíziót vagy a fogyasztótablettákat és az ételfüggőséget is ugyanannyira súlyos dolognak tartja, mint a kemény, illegális drogokat.

Sara Goldfarb a történetben egy idős hölgy, aki szeret a barátnőivel elidőzni, pletykálgatni. A film elején még egy jókedvű, magányos hölgy. Látszólag elfogadja fia önálló életét, pedig ő már rég özvegy. Sarának nemcsak a napozás, hanem egy rendszeres esti tévéműsor is a szenvedélye. Estéknként percre pontosan helyet foglal kedvenc foteljában egy kis édességgel. Ebben még nem lenne semmi különös, ámde egy nap csörög a telefon, és meghívják a kedvenc tévéműsorába szerepelni. Sara magánkívül van az örömtől, és egyetlen életcél lebeg előtte, hogy beleférjen a híres piros ruhájába, amit a fia érettségijén viselt, és amiben a rég elhunyt férje a legszebbnek látta.

Közben fia, Harry életét is felforgatja valami. Újra meg újra eladja anyja szeretett tévéjét, hogy pénzt szerezzen. Sara minden egyes alkalommal visszavásárolja, így Harry elég pénzhez tud jutni mindennapi betevő drogjaihoz, amit csinos barátnőjével, Marionnal oszt meg. Kapcsolatuk a film elején boldog és kiegyensúlyozott, és a néző azt is gondolhatja, ezt a harmóniát nem rombolhatja le egy kis időnként elfogyasztott heroin. Épp ezért minden egyes kis lépés, amellyel a pár mélyebbre és mélyebbre süllyed, éles kontrasztként jelenik meg. Harry a drogból, amit folyamatosan vásárol és aztán drágábban ad tovább, butikot akar nyitni Marionnak. Ám hiba

csúszik a számításaikba. Ebben a vállalkozásban nemcsak Marion vesz részt, hanem Harry szintén drogfüggő barátja, Tyrone is. Ők hárman lassan, de biztosan drogfüggők lesznek, és ahogy fogy a pénz, a saját eladandó árujukat kezdik fölélni.

A filmben a drogfogyasztást mindvégig egyformán gyors ritmussal szemlélteti a rendező, épp ezért a nézőnek már teljesen közönyös lesz az a pár másodperces, unalomig ismételt néhány képkocka, hiszen már annyit látta, hogy észre sem veszi, hogy a szereplők függők lesznek. Harryt nyomasztja a bűntudat, amiért a heroin és a folytonos manipulációi miatt elhanyagolja anyját, és egyik nap meglátogatja.

A fiú rögtön észreveszi, hogy anyja nem önmaga. Sara arcán kényszeredett mosoly ül, és nem bír nyugton maradni. Négyyszer elmosogat, kétszer beágyaz, és közben érthetetlen gyorsasággal beszél. Amikor Harry leülteti, hogy közelebről is megnézhesse a régen lassú és kiegyensúlyozott anyukáját, furcsa hang üti meg a fülét. Sara csikorgatja a fogait, és így Harry rögtön észreveszi rajta az elvonási tüneteket. Kiszedi az asszonyból, hogy amiért bele akart fogyni a legendás piros ruhájába, elment egy „orvoshoz”. Az a gyors és radikális eredmény eléréseért tablettákat adott neki, és ezek a felelősek az egyre súlyosabb tünetekért. Az asz-

szonnyal együtt Harry is rettenetesen érzi magát, hiszen tapasztalatból tudja, hogy mit okoz a heroin az anyjánál.

Sara rémképeket lát ételek formájában, és a kicsit gömbölyded anyuka csontsovánnyá és paranoiássá válik. Eközben Harry és „kollégái” kezdik megtapasztalni a drogkereskedés árnyoldalait. A beszállítók módszeresen emelik az árakat, miközben Harryék már függők, és a készleteik valamint a nehezen megkeresett pénzmeny-nyiség apadni kezd. Ekkor kezdik egymást hibáztatni a droghiány miatt. Harry annyira szerelmes, hogy még a saját életét is kockára teszi a drogok hiánya miatt őrvongó barátnőjéért. A próbálkozást sikertelenség zárja, a pár teljesen tehetetlen, nem segít semmi, kapcsolatuk nem bírja ki a súlyos függőség terhét. Marion nemcsak a saját túléléséért, hanem egy kis heroinért is akár mire hajlandó. Átlépi saját határait, szexuális téren is.

Lehet, hogy túl fiatalon láttam ezt a filmet, de igazán pont ezért tudott hatni rám.

Gergely Sára

*Rekviem egy álomért
(Requiem for a Dream,
100 perc, 2000)*

*Rendezte: Darren Aronofsky
Szereplők: Ellen Burstyn,
Jared Leto, Jennifer Connelly,
Marlon Wayans*

Sztrájk a filmvilágban

Elég nagy gáz van az amerikai filmek és tévés műsorok körül, legalábbis ezt mondják. Az amerikai forgatókönyvírók sztrájkolnak, pontosabban a 12 ezer tagú Amerikai Forgatókönyvírók Céhe, a WGA, plusz melléjük álltak színészek, meg néhány ember a Broadwayről, aminek következtében nem játsszák az Operaház Fantomját, a Mamma Mia című musicalt, Az oroszánkirályt, meg ezen kívül 24 darabot a híres színháznegyedben.

Ez az egész tavaly november 5-én kezdődött, azért, mert több fizetést akarnak. Az az általános nézet, hogy az amerikai filmeknek (vagy a médiával kapcsolatos embereknek) van elég pénze. És most ehhez képest még többet akarnak? Biztos, hogy nem ok nélkül tiltakoznak, hiszen ennek elég radikális módjait választották:

1. Leállt az aktuális sorozatok és filmek forgatása,

így az amerikaiak egy darabig lemondhatnak a talkshow-ik és szappanoperáik bámulásáról, de mi is szívunk egy kicsit. Leállt a Született feleségek és a 24 óra forgatása egyaránt, ráadásul az új mozifilmek premierje is csúszik. Például Dan Brown egyik regényéből, az Angyalok és démonokból készül most egy film, amelynek bemutatója késik fél évet, így csak 2009 májusában nézhetik meg az amerikaiak (és akkor mi?). A filmkiadók azért reménykednek, hogy a 2008-ra beütemezett bemutatók nem késnek ennyit.

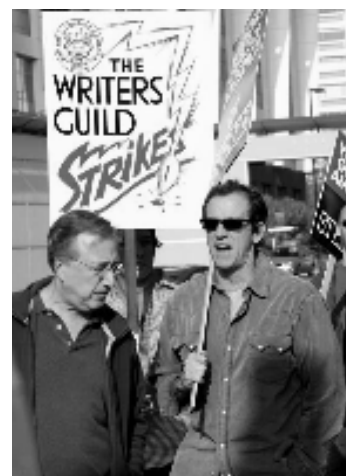
2. Elmaradt a Golden Globe gálája,

mert a színészek is támogatják a sztrájkolókat. Tárgyalások voltak a színészekkel arról, hogy elmennek-e, de a válasz egyértelműen „nem” volt, így csak egy sajtótájékoztatót tartottak, ahol felolvasták a nyertesek nevét a sajtóembereinek. Itt kicsit ki is térek a

Golden Globe-ra. Egyáltalán nem tartozok azok közé, akik mindig minden filmről mindent tudnak, de azért az még nekem is feltűnt, hogy a jelöltek közül nagyon kevés filmet mutattak be Magyarországon. A legjobb filmért járó díjat a Vágy és vezeklés című film nyerte el (fsz.: Keira Knightley, James McAvoy), melyet a magyarországi mozik január 24-én mutattak be. A legjobb musical/vígjáték kategóriában pedig a Sweeney Todd – A Fleet Street démoni borbély címmel nyert (fsz.: Johnny Depp, Helena Bonham Carter, Alan Rickman). Ezt nemrég kezdték el nálunk is vetíteni. És sokak nagy öröme Johnny Depp is nyert egy szobrocskát (amit valószínűleg postán kap meg, vagy nem tudom) ebben a filmben nyújtott alakításáért.

3. Az Oscar-díj gálája is veszélyben van.

Senki sem tudja, hogy meddig

tart még ez a kis hadakozás (sőt, lehet, hogy mire az újság megjelenik, addigra már nem is lesz), hogy mikor tudnak megállapodni a forgatókönyvírók és a producerek.

Poór Patrícia

Lapzártakor érkezett: február második felében véget ért a hollywoodi forgatókönyvírók sztrájkja..

A színész halála

Nyilván sokatok hallotta már, hogy meghalt Heath Ledger. Számomra még elég friss a hír, ma tudtam meg, alig egy nappal a tragédia után. Felfelé ívelő karrierje még a csúcs előtt véget ért, s bár mostanra már valószínűleg kiderült, mi okozta a halálát: a kimerültség, az altatók, esetleg egy állítólagos tüdőgyulladás, én még mindig nem bírom felfogni, hogy megtörténhetett ez a tragédia.

Törióra közepén történt, hogy egyik barátnóm SMS-t kapott a nővérétől. (Az ő levelezéseikről jó tudni, hogy nem kell mindig komolyan venni a benne írottakat. A „Meghalsz!” és hasonlóan kedves üzenetek ugyanis elég gyakoriak a kapcsolatukban.) Ez az SMS – bár halálesetről számolt be – nem a barátnómet fenyegette. Meghalt Heath Ledger! – így szólt az üzenet. Mikor felénk fordult és közölte a hírt, úgy gondoltuk, a nővére biztos zivatja, és csak vicc az egész.

Mégis teljesen bepánikoltunk. A terem hátsó sora – persze csak azok, akik tudták, ki az illető – az információt próbálta megerősíteni, vagy ha jobban belegondolok, inkább cáfoltatni. A telefon társaságok fantasztikus lehetőségeit használva próbáltunk információhoz jutni. A törióra megszünt létezni számomra, az utolsó tizenöt perc teljesen kiesett. Mivel sem cáfolni, sem alátámasztani nem tudtuk a hírt, az óra végén magamat meghazudtoló gyorsasággal mentem a tanáriba, ahol miután sikerült az interneten rákeresni a színész nevére, rögtön információkhoz jutottam. Kiderült, hogy tényleg meghalt, s bár a cikket nem volt időm elolvasni, elég volt ez az „apró” kis részlet is. Szinte minden órán ezen merengtem, az együttélést és a matek egyszerűen elrepült felettem. Megoldatlan egyenletek heverték előttem, de én csak Ledger fejét láttam, ahogy ott lebegett és egyre távolodott... Na

jó, ennyire azért nem vagyok fanatikus, sem örült, de mégis sokat gondolkodtam a dolgon. Fantasztikus színésznek tartom őt, és még a gondolata sem merült fel, hogy bármikor is meghalhat, vagy hogy ilyen váratlanul és korán. Olyan színész volt, aki előtt még annyi szerep állt, aki fiatal és mégis jó. Nem egy Lindsay Lohan volt vagy egy Ashley Olsen. Persze sokaknak a kisasszonyok halála rémesebb hír lett volna, de én nem tartozom ezen sokak közé. Ugyanis Ledgert sokkal jobb színésznek tartom, és szívesen látam volna még számtalan filmben. Egy igazi színész, aki minden karakterben bizonyított. Csak hogy megemléssünk néhányat: bemutatkozott egy tinifilmben, Tíz dolog, amit utálok benned; megnevetetett a Lovagregényben, felfigyeltek rá a Szörnyek keringője miatt, és Oscarra jelölték a Túl a barátságért. Még hátravan két

film, amikben a hírek szerint fantasztikus alakítást nyújt: a Bob Dylan körül forgó I'm Not There-ben és Chris Nolan új Batmanjében Joker szerepében. Majd meglátjuk július 18-án, hogy jobb-e, mint a szerep-előd Jack Nicholson. Mindenesetre bízom benne, hiszen neki már csak ez a két film jutott, hogy még erősebben bizonyíthassa: maradandót alkotott!

Sztripszky Hanna

A legfrissebb vizsgálatok alapján azt valószínűsítik, hogy a színész szándékolatlan gyógyszer-túladagolás áldozata lett.

Búbáj

Ebben a tinglitangli filmben a klasszikus rajzfilm keveredik a modern élet kőkemény valóságával.

Sztorink főszereplője a mese-szép, végtelenül optimista és naiv hercegnő, Giselle, akit elvarázsol a gonosz királyné, Narissa (Susan Sarandon), hogy mostohafia ne vehesse el tőle a trónt. Merthogy ennek a dalos kedvű és hibátlan külsejű (valamint csöppet nyálas) Edward hercegnek (James Marsden) feltett szándéka elvenni Giselle-t, akinek pedig feltett szándéka hozzámenni, s ez a mostohamami uralkodásának végét jelentené. De mint a mostohák ilyenkor, ezt a mi gonosz királynénk sem hagyja, hanem törbe csalva elvarázsolja Giselle-t, egy kemény és rideg világba, Manhattan majdnem szó szerint kellős közepé-

re. Hercegnőnk egyik kétség-ből a másikba esve keresi a visszautat a mesebirodalomba, ahol szerelmese várja, de ez sajnos nem sikerül neki. Így találkozik a válóperes ügyvéddel (Patrick Dempsey), aki sehogy sem tudja hazaküldeni. Az elején még furcsállva nézi, ahogy Giselle előszeretettel készít ruhát magának a függönyeiből, és Manhattan állataival rakat rendet a lakásán, aztán megkedveli a búbájós lányt, átsegíti a „nehéz kezdeten”, és megpróbálja megismertetni a való élettel, ahol semmi sem olyan, mint a mesében. A történet akkor kezd bonyolódni, amikor a daliás herceg, a gonosz királyné

segédje, egy hiperaktív mókus és később maga Narissa is Manhattanba érkezik...

Véleményem szerint középjő a film, amit egyszer meg lehet nézni, bár a film énekes részeihez néha erős idegekre van szükség. Mindent összevetve ajánlom, mert agyeldobásnak

tökéletes.

Molnár Nina

Búbáj (Enchanted, 108 perc, 2007)

*Rendezte: Kevin Lima
Szereplők: Amy Adams,
Patrick Dempsey,
James Marsden*

Sej-haj, huzatos a ház!

Egy sok szempontból egyedi darab leírására keríték most sort. Nekem tetszett – ezzel elárultam konklúziómat, de nem baj -, talán nem is vagyok egyedül ezzel, talán később még többen leszünk így.

Magyarország történelme. Ha egy darabot, bármit látok erről a témáról – főleg ha az 1900-as évekről van szó –, és magyar készítette a művet, már borítékolom a depressziós, önsírató, másfél óráig tartó unalmat.

A darabra egy korábbi meg-egyezés miatt mentem el, kicsit félve. Egy hűvös szerdai estén odamentünk, beültünk a darabra, majd egy kis furcsaság történt: két idős asszonynak a mi helyeinkre szoltak a jegyei. Kiderült, a mi jegyeink csütörtökre szoltak, de a jegyszedők ezt nem vették észre. Másnap visszamentünk, akkor már végre a mi műsorunkat adták.

A darab egy nagy rózsadombi villa lakóinak életét göngyölti fel: egy arisztokrata családet, egy újgazdag házaspáret, a házmesterét, az inasét és a szobalányét, és később leszármazottaik is bekerülnek a képbe.

Őt idősikban zajlik a cselek-

mény: 1939, 1945, 1952, 1956, 1990 az 5 mini-felvonás témája. Vicces volt látni, ahogy a harminckilencben gazdag arisztokrata család döglött lovakért fut a városba, hogy legyen mit enni, hogy 52-ben ők lesznek a házmesterek, az inasból már proletárt csináltak, és a házmesterké lett a villa. Persze ez nem marad így örök-ké.

1990-re már megjelennek a fiúk, lányok, unokák, úgyhogy a szereplőgárda teljesen megbolondul, és kapkodni kell egy kicsit a fejünket: „Ez most ki, és hogy kerül ide? Mit csinál? És miért az játssza, aki korábban X-et?”

Nagyon érdekes húzás volt beépíteni a darabba egy rendezőt mint szereplőt. Ugyanis néha be-bejön, változtat a történeten, megkeveri a dolgokat. Poénokat nem szeretnék lelőni ugyan, de mondjuk azt megem-

líteném, amikor 1952 végén bejön a rendező, és közli az akkor igen magasra emelkedett házmesterrel, hogy 56 van, és kitört a forradalom – egyszerűen zseniálisan van megkoreografálva, ahogy a házmester összekapja minden cókmojkját, majd emigrál. Vagy amikor a 90-ben megjelenő gazdag amerikai tőkés mindig „házat” mond „házat” helyett, érdekes szövegkörnyezetben, az se rossz!

Összességében egy szerintem egészen jó, de sok kiemelkedő résszel nem rendelkező, meg-

nézni érdemes darabot írtam le fentebb, és bár nem vonul valószínűleg be a nagy klasszikusok sorába, mégis annak, aki megnézte, kellemes perceket nyújthat a későbbi nosztalgiázás.

Kelemen Csaba Herkules

Huzatos ház

(Budaörsi Játékszín)

Író, rendező: Görgy Gábor

*Szereplők: Trokán Péter,
Bánfalvy Ági, Farkas Zoltán,
Koncz Gábor, Nyertes Zsuzsa*

Miért utálok a G-portált?

Vannak, akik azt mondják, hogy a grafikus webszerkesztő programok jelentik az igényes oldalak (vagy akár az egész internet) halálát. Mivel én is azt használom, szeretném bizonyítani, hogy van rosszabb, illetve olyan, amiből egyszerűen lehetetlen jót kihozni. Ha mégis sikerülne, akkor pár nap alatt lemásolják, és hamarosan divat lesz belőle, így pedig már lehetetlen kitalálni, hogy kié volt az ötlet. Az igénytelen emberek meg persze tömegesen regisztrálnak, mivel a kezelőfelület nagyon egyszerű. Ennél több pozitívumot nem tudok róla mondani. Természetesen a G-portálról van szó.

Az elmúlt hetekben rendszeresen nézegettem a portálok top-listáját, illetve megfigyeltem a legújabb trendeket. Most viszont inkább csak a személyes oldalakról írok, mivel elég hosszú lenne az összes kategóriát kivesézni.

Talán érdemes lenne a fejléccel kezdeni, mivel abból egyértelműen el lehet különíteni négy fő kategóriát: a *csajszis*, az *állatos*, a *depressziós* és a *gyümölcsös-cukros*. Az első általában egy lány áll a középpontban (saucy-emo vagy más érdekes külsővel rendelkező), ehhez pedig ízléstelen kiegészítők tartoznak. Az állatosan bármi lehet, de általában egy kicsi és cuki plüss köré építik fel az egészet. Általában ő az oldal kabalája is, hiszen olyan kis édes és természetesen mindenki imádja. Rosszabb esetben külön menüpontja is van. A depresszióson szintén egy lány van a fókuszban, de ő már

nagyon *dárkos*. Általában fekete-fehér, és egy giccses hold, rózsza vagy egy állóóra a tökéletes kiegészítő hozzá. Az utolsó pedig szerintem a legszánalmasabb kategória. Még annyi fantázia se kell hozzá, mint a többihez. A szerkesztő csak kiválaszt egy gyümölcsöt (vagy bármi ehetőt), aminek nagyon menő angolul a neve. Ebből is persze megvannak a sablonok, mint például a *donut*, a *lollipop* vagy a *watermelon*. Lehet, hogy van még kategória, de nekem ebből ennyi is bőven elég volt.

Most pedig következzen az oldalsáv, amibe elég érdekes dolgoknak kell belekerülnie, ha követni akarjuk a divatot. A legtetején persze a *navigation* foglal helyet, amit még véletlenül sem szabad menünek írni. Most a fejlécen elhelyezett egysávos, függőleges menü a trendi. A vicces az benne, hogy a nyelvek teljesen összekeverednek a modulneveknél. Például teljesen természetes, hogy az *about me* mellett ott írják, hogy *design verseny*.

Utána következik a kedvencem, az *elite affliates* vagy csak simán *affis*. Ide rakja ki a szerkesztő a kedvenc oldalait (vagy inkább azokat az oldalakat, amikről úgy gondolta, elég látogatottak ahhoz, hogy érdemes legyen ott reklámozni magát), de csak akkor, ha a másik szerkesztő is berakja az

ő linkjét. Alapjában véve szerintem jó ötlet, hogy valaki kitalálta, hogy a sok idegesítő és ízléstelen kis gomb helyett egységesítse az egészet, de most már, hogy mindenki ezt használja, elég bosszantóak a mindenhol megjelenő „benne vagy egy affi cserében?” feliratok.

A legtöbb oldalra idézet meg *quick links* is kerül. Az előbbire az undor fenntartása érdekében, az utóbbira pedig a nehezen elérhető, mindenhova szétdobált modulok miatt van szükség. Amikor pedig már azt hittem, nem lehet rosszabb, egyre több helyen megláttam az *állatka* modult. Ennél bosszantóbb dolgot nehezen lehet találni. Egy kicsi, cuki, ugráló *pixel-kutyus* vagy *cicus*, alatta pedig kiírva a kedvenc étele, itala, időöltése... stb.

A legfontosabbról nem beszéltem még, ez pedig a modulok tartalma. Talán célszerű a legapróbb dologgal, a szóhasználatlal kezdeni. A teljesen érthetetlen szavak már szerencsére kimentek a divatból, de a chók, puszcsa és a xercsi még mindig beletartozik egy általános portál nyelvezetébe. Emellett még megjelent a nevekben elterjedt

írásmód: minden szó után pontot teszünk és mindent kisbetűvel írunk.

Ezek után érdemes lenne megemlíteni néhány főbb modult. Én a legborzasztóbbnak a *barátaim* (láv, <3) menüpontot találtam. Úgy tűnik, egyszer minden portáltulajdonos életében eljön a pillanat, amikor eszébe jut, hogy emlékeztetnie kell hűséges látogatóit arra, hogy ő nem lúzer (ha még nem lenne teljesen egyértelmű a nagymenő dumái után). Ilyenkor elkészíti barátainak a listáját, a címben megfelelő mennyiségű szívecskével. Ennek tartalmaznia kell a barátok nevét (rosszabb esetben valami olyan becenevet, amit még az illető sem ismer, viszont az eredeti neve nem volt elég menő), mellette pedig egy olyan szöveget, hogy mennyire szeretik egymást, zárásnak pedig körülbelül egy ilyen kérdést kell írni: Ugye [az illető neve]? Persze senki nem értheti, hogy ez mire vonatkozik, hiszen ez az ő titkuk.

Fontos még megemlíteni a *kütyüim* modult, hiszen ez majdnem minden oldalon előfordul, de még nem tudtam kideríteni, hogy mi célt szolgál,

azon kívül, hogy megláthatjuk a szerkesztő telefonját, fényképezőgépét, iPodját stb.

Sok szerkesztő még dizájn rendeléssel is érdekesebbé teszi az oldalát (vagy csak egyszerűen túl sok a szabadideje), és aztán nem mulasztja el kitenni kész munkáinak listáját sem. Sajnos a pixeleket tartalmazó modul céljára sem jöttem rá, de ennél azért tippelni tudok. Talán az a lényege, hogy ki tud a sok másolt dolog után hosszabb kopirájtot írni. Néhány teszt is felkerülhet az oldalra, amire humorosabbnál humorosabb válaszokat írnak a szerkesztők (vagy legalábbis megpróbál-

nak), van, akinek sikerül, van, akinek nem.

Persze még rengeteg egyedi és különleges dologgal is fel szokták dobni az oldalakat, de azt hiszem, ennyi volt, amit érdemes megemlíteni. Az oldal teljes arculatában sajnos nincsenek kategóriák, egyféle van, és mindenkinek olyan van. Az egész oldal oldalra igazítva, magas, keskeny fejléc és átmenetes vagy csíkos háttér.

Szóval a fenti okok miatt utálok a G-portált, és emellett szerintem a grafikus szerkesztőprogramok még egészen jó kategóriába tartoznak. Persze nem mondom, hogy olyanból

nem lehet borzasztó csúnyát csinálni, és G-portálból is láttam már tartalmasat (csak egyedít nem), viszont általánosságban a nem szövegszer-

kesztőbe írt oldalak messze a portálok fölött járnak.

Pálinkás Anna

A padlás — akkor és most — számomra

Figyelmeztetés! Ez a cikk az én szememen keresztül mutatja be a musicalt, és ha esetleg a cikk átcsapna filozofálásba, esetleg nosztalgiázásba, azért előre is elnézést.

Ha jól emlékszem, negyedikesként az iskolámmal megnéztem „A padlás” című musicalt. Nemrég újra megnéztem a darabot, és igen érdekes élmény volt újra látni egy szeretett musicalt, más szereposztással, kicsit más kivitelezéssel.

A (többek közt) Presser Gábor által rendezett musicalhez sok emlékem kapcsolódott... Az iskolával ugyanis előadtunk belőle néhány zenés részt, kicsit más felfogásban, hogy utána elmenjünk és megnézzük a darabot, mit is csináltunk másképp. Én élveztem már akkor is, így a közös programok hiányában nemrég újra „ráfanyalodtam”.

A történet dióhéjban: Van négy kísértő szellem, akik mesehősök voltak annak idején, de már elfelejtették őket: Lámpás, a nyolcadik törpe; Csipkerózsika másik hercege, aki behalt a fogadásba: kinek sikerül a lányt felébreszteni; a Kölyök,

akit le akartak fejeztetni, mert kinyilvánította, hogy a király ruházata cseppecskét hiányos; valamint a beszédképtelen, hebegő-habogó hóhér, aki megpróbálta a Kölyköt megmenteni, de nem sikerült neki. Szerepel még a feltaláló Rádiós; szomszédja, Süni; a robot, na meg persze a többiek. Nem írom le az összes szereplőt, igyekszem finoman felfelé tornáztatni érdeklődésedet...

Újra beülni a Vigszínházba, de most előre, nem osztálytárs, hanem szülő mellé... Normális helyett „magas-ember-aki-mellett-hajolgatni-kell-hogy-lásd-a-színpadot” ember mögött ülni... Teljesen más élmény, főleg, hogy eltelt azóta sok-sok év.

Előljáróban is említhetném, hogy tőlem ne várjanak az olvasók szereposztást, meg ilyesféle mondatokat: „Macsakovszky Klárka, aki Pruntella Kutykutykuty szerepét igen hitelesen alakította...”, én a szereplőket sosem figye-

lem meg, ha akarnám is, kelle-ne egy látszó vagy egy szemüveg hozzá.

Az emlékeim alapján, amik az első műsornézésről megmaradtak... Cseppet megváltozott! Ami nekem annak idején hatalmas, színes, a nézőteret bepásztázó reflektorfény volt, azok most random módon „lövöldözött”, vékony, gyors „lézerszálak”. És bár büszke voltam mindig is a memóriámról, rengeteg minden volt nekem más. Például Lámpás, az elveszett nyolcadik törpe beszólásai, valamint, hogy a házmestert a dalolása után nem dobják le a lépcsőházba, az érzékszervi próba, Rádiós éneke és még sok minden más.

Sajnos a közönségben volt egy tapsbrigád, akik minden egyes zenei betét után tapsolni kezdtek. Furcsa volt látni, ahogy ez láncreakciót indít be, és a teljes közönség tapsolni kezd. Itt szűrném be a szomorú hírt, hogy 38 évesen autóbalesetben elhunyt Selmeczi Roland, aki többek közt ebben a darabban is játszott – itt a házmester szerepét, őt nem volt szerencsém látni játszani. A musical végén a szereplőgárda természetesen megemlékezett elhunyt társukról, és ezzel zárták a darabot.

Ekkor már szerencsére a tapsbrigád kitapsolhatta magát a darab után, így ők is csenddel tisztelték meg a szomorú bejelentést.

Ennek ellenére ez egy nagyon jó darab, aki nem tudta négy éve megnézni, pótolja be most, mert megnézése egy nagyon értékes emlék lesz!

Kelemen Csaba Herkules
fotó: vigszinhaz.hu, mek.hu

Presser Gábor –
Sztevanovity Dusán: *A Padlás*
(Musical, Vigszínház)
Rendező: Marton László
Szereplők: Szócs Artur,
Kéri Kitty, Kálid Artúr,
Szinetár Dóra, Csöre Gábor

1993-ban

Túl szép, hogy igaz legyen

Hát igen, már megint elköltöztünk. Amióta élek, ez a hetedik. A lakás fantasztikus, nagyon jó elosztású, és minden itt van a közelében. De sajnos, mint minden, ez is túl szép, hogy igaz legyen.

Miután beköltöztünk, körülbelül egy hónapig minden simán ment, berendezkedtünk, és elkezdtük beélni a lakást. Aztán egyik nap, sulit után, csengettek. Nem tudtam, ki lehet az, mivel senkit sem vártunk. Ajtót nyitottam, és ott állt a nő, a banya, a hárpia. Persze akkor még nem tudtam, hogy ő lesz az, aki megkeseríti életemet, és rette-gésben tart. Tudatta velem, hogy olyan hangosak vagyunk, hogy képtelenség tőlünk elaludni. Mikor már egy ideje ecsetelte a zajok káros következményeit, kíváncsi kutyám kidugta orrát a bejárati ajtón. Megsimogattatta magát a hidrogénszöke, tüsi hajjú, hatvan év körüli nővel. A nő most a kutyámmal kezdett társalogni. Szépségét, okosságát dicsérte, s ezek után azt tanácsolta nekem, hogy mindig hagyjak égve a kutyának egy lámpát, mikor elmegyek otthonról. Merthogy amikor megy a boltba, mindig látja, hogy sötét van nálunk, és szegény kutyának ez nem jó, megvakulhat. Megnyugtattam, hogy mindig égve hagyunk neki lámpát, nem fog megvakulni. Biztosítottam, hogy csendesebbek leszünk, bár nem éreztem úgy, hogy bármikor is hangoskodtunk volna. Aztán visszatértem a szobámba, s közben azon morfondíroztam, megvakulhat-e attól egy kutya, ha csak napfény világítja be a szobát, ahol van? Felidéztem a nő szavait, és akkor valami nagyon furcsa dologra lettem figyelmes: mi a harmadik emeleten lakunk, ők a másodikon. Amikor a nő elmegy a boltba, vajon miért jön fel a házból? Ez volt az első jele annak, hogy a nő nem komplett igazán. Aztán eltelt egy-két nap. Egyik este, éppen lefekvéshez készülődtem, amikor valaki kopogott, csengetett és végül már verte is az ajtót. A hárpia volt az, teli torokból üvöltötte, hogy hajnali egykor tessék már lefeküdni, meg hogy ők szeretnének aludni, és nem tudnak a

zajongásunktól. Nem nyitottunk ajtót, és a nő csak üvöltött. Aztán anya odaszólt neki, hogy inkább menjen vissza aludni, és ne üvöltözzön, mert felkelti a többi lakót. Egy idő után, mikor már eléggé fájhatott a torka, visszament lefeküdni. Nem értettük az egészet, mivel semmi zajt nem csaptunk. Másnap este teljesen egyedül voltam otthon, lábujjhegyen sétáltam a lakásban, nehogy a banya feljöj-jön és leüvöltse a fejemet. Eltelt pár hét. Fél tizenegy volt, este. Mint a múltkor, most sem csaptunk semmi zajt, de nagy megdöbbenésünkre csöngettek, s az ajtónyitást meg sem várva egy férfi lépett be, a férj. Normális, emberi hangon közölte, hogy hangoskodunk, és már késő van, ők aludni szeretnének. Aztán a folyosón lévő nő, a hárpia rázendített. Hisztérikusán üvöltöni kezdett, nem lehetett leállítani. Közölte, hogy kihívja a rendőrséget, és azonnal fejezzük be a hangoskodást. Ajánlottuk, hogy ne tegyék, és hogy hagyják el az otthonukat, mivel az engedélyünk nélkül jöttek be. A házaspár hazament birtokába, és hagyta a miénket. Mi pedig nagy családi tanácsot tartottunk, és átbeszéltük a dolgot. Nagydarab, izmos barátok és rendőr ismerősök jöttek szóba, esetleg, hogy valaki majd meztelenül nyit ajtót, és akkor többé nem lesz merszük benyitni. Kis idő elteltével kutyasétáltatás során a banya találkozott a bátyámmal. Üvöltözve közölte vele, hogy lefotózta, hogy a kutya a lábtörőjére hányt, és erre három szemtanúja is van... A kutya, akitől beszélt, a kérdéses napon nem tartózkodott a házban, lifttel utazik ő is, tehát egyébként sem kerülhetett oda, és persze a három szemtanú – a banya, a banya kutyája és a férje – biztos látták, amit láttak, de lehet, hogy ez esetben tévednek. Az üvöltöző nőt fáképnél hagytam bátyám beszélgetésbe elegyedett egy öreg hölgyvel, akitől érdeklődött a házaspárról. Tőle megtudta,

hogy mindenki messziről elkerüli őket, a nő nem normális. Mivel már mind a ketten nyugdíjasok, össze vannak zárva egy lakásba. Tíz éve válnak, és még a gyerekek is gyűlölik őket.

Néhány nappal a házaspár látogatása után anyukám elutazott, így felnőtt nélkül maradtunk a lakásban. Egy héttel az elutazás után, péntek este fél tizenkettő körül ültünk vacsorához. Körülbelül nyolcan ültünk az asztalnál. A vacsora végét megtoldottuk egy kis játékkal, ami azzal járt, hogy a poharunkat az asztalhoz kellett érintenünk, és néha felállunk és leültünk. Épp véget ért a játék, amikor két vadállat, a nő és a férfi ajtónk előtt termelt. A férfi csöngetett, és szokásához híven, azonnal nyitotta is az ajtót, ami sajna zárva volt. Mind a ketten teli torokból üvöltöttek és verték az ajtót, ami vészesen remegett, és úgy látszott, ha így folytatják, beszakad. Aztán kinyitottuk a kisablakot az ajtón – amit a férfi az öklével vert –, és közöltük velük, hogy menjenek el. A férfi ökle most már az ablaknyitót célozta meg, és próbált ellenállni az ablak visszacsukásának. Üvöltöttek, hogy kihívják a rendőrséget, aztán elmentek aludni, ami remélem sikerült nekik.

Egyik este valaki csöngetett nálunk, először ablakot, majd ajtót nyitottunk. Két rendőr volt az. Elmondták, hogy az alsó lakó hívta ki őket, mivel elméletileg hangosak vagyunk. Mi elmeséltük nekik a fentieket. Erre ők ajánlották, hogy vegyünk szőnyeget, persze, hogyha akarunk, mert ha nem, akkor ők nem kényszeríthetnek rá. Elmondták, hogy rengeteg ilyen riasztásuk van, és sajnos a rendőrség hatáskörébe tartozik, hogy az ilyen esetekben tegyenek valamit. Persze nem lehet tenni semmit, mivel mindenki mást mond, és a dolog nem bizonyítható. Aztán elmentek, a tudattal, hogy még valószínűleg találkozunk. Finom vacsorát ígértünk nekik, aztán útjukra engedték szegény párakat. Meghallottuk, hogy a nővel beszélnek lent, és persze kihallgattuk a beszélgetést. A nő közölte,

hogy mi szándékosan labdázunk éjjel a kutyánkkal, hogy amikor felébred, ver a szíve és ő „nem akar ezek miatt a kis taknyosok miatt meghalni!” Merthogy ők háromszor szépen szóltak nekünk – ahamm... –, és negyedszerre még szép, hogy üvöltött, nem tagadja. Bezzeg mi mindent letagadunk. Saját bevallása szerint világeletemben olyan nő volt, aki mindig bíróságra járt. És attól még, hogy mi tizenhatok vagyunk, ő meg hatvan, ő is ember! Alig akarta elengedni a rendőröket, akik a végén már csak nevetni tudtak rajta. Aztán egy másik este újra rendőrök érkeztek kicsiny otthonunkba. Ez már kevésbé volt jó hangulatú látogatás, mint a múltkori. A rendőrök elég agresszívan utasították a bátyámat, hogy nyisson ajtót. Azt gondolhatták, az alsó szomszédaink okkal hívták ki őket, de amikor bátyám mesélt az előző rendőri látogatásról és az éjszakai „támadásokról”, már valószínűleg nekünk hittek, mivel az ajtóverést ecsetelő résznél, mikor a hárpia kidugta a fejét az ajtó mögül, csak a rendőrök tudták visszafogni. Első mogorva mondatukból („Azonnal nyissák ki az ajtót”) egy sokkal barátságosabb utolsó („Majd mi elintézzük”) lett. Hát igen, elmondhatom, mi is halljuk a felső szomszédainkat. És azzal, hogy társasházban élünk, figyelembe kell vennünk a többi lakót is. Nemcsak halkán kell élnünk, hanem az embertársainkkal járó hangokat is el kell fogadnunk. Így van ez az élet minden terén. És egyetértünk az alattunk lakó – kevésbé diplomatikus – hölgyvel abban, hogy ő is ember. Bár néha sajnos úgy érzem – mikor a lakás felé a lépcsőházban attól rettegek, hogy szembejön –, valahogy mégis más, mint te vagy én. A dolognak egy pozitívuma van: valószínűleg tíz év után végre van valami, amiben egyetértenek a férjével. Mellesleg a lakásuk eladó. Két és fél szoba-hallos. Ha bárkit érdekel, keressen meg. Aki megveszi, hálám örökké üldözni fogja.

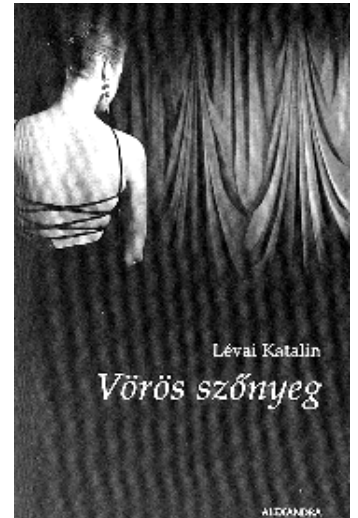
Vörös szőnyeg

Karácsony estéjén kaptam kezembe ezt a könyvet, aminek már a borítója is megfogott. A könyv egy különös történetet mesél el egy befutott színésznőről és egy sikeres politikusról. A történet tele van kérdésekkel, ezekre a könyv végén választ is kapunk. De mindeközben a történetnek több olyan szála is van, ami még izgalmasabbá teszi.

A történet Maja kiskorával kezdődik. Korán megérezte a gyerekszínházban, hogy mennyire érdekes érzés, mikor belebújhat valakinek a bőrébe egy szerep által. Az a kislány, aki még az emeletes házukban alapított színház csillagává nőtte ki magát, 25 évesen már egy ország színésznője volt. Rengeteg fellépése volt, egyik előkelő helyről ment a másikra. Megvolt mindene, amire egy fiatal nő vágyhat. Sikeres volt, rajongtak érte a férfiak, mindenki az ő kegyeit kereste. Egyik délután éppen egy darab próbájára sietett. A városban hatalmas vihar volt, fújt a szél, az eső csak úgy ömlött. A buszmegállóban várva nagyon fázott a hölgy, de egyszercsak megállt előtte egy autó. A férfi lehúzta az ablakot, és felajánlotta, hogy elviszi. A nő beült, és egy kellemes

társalgás kezdődött köztük. A végén a férfi megkérdezte a hölgy nevét, de ő nem válaszolt. A sorsra bízta a folytatást, ha találkoznak még egyszer, akkor megismerik egymást. A férfi, Varga Ádám, megtudta, hogy hol fog játszani a színésznő. Nem habozott, vett egy jegyet az előadásra. Az előadást megelőző napokban úgy érezte magát, mintha fiatalkorában ment volna el egy találkozóra egy olyan lánnyal, akit meg akart hódítani. Elkezdődött az előadás. Ádám nem tudta beérni azzal, amit ott látott és hallott. A nő teljesen megbabonázta kecses mozgásával, lágy hangjával. Miután már megtudta a színésznő nevét, írt neki egy levelet. Napokig várta a választ. Nem telt el sok idő, és eljött egy tökéletes alkalom, hogy a közelébe kerülhessen. A színészvilág

egy nagy alakja hunyt el, és a temetésre minden nagy színész és színésznő elment. Ádám végére sikerült egy találkozót kérnie a temetés után. De hogy ezután hogy is alakul a kapcsolatuk... Együtt lesznek vagy sem? Hogy tudja egy sikeres politikus a pályafutása mellett a családjával és a szeretőjével fenntartani a kapcsolatot? Egy politikusról nem derülhet ki, hogy szeretője van, mert az mégiscsak rossz hatással van a támogatóira. De Mariannra is igaz mindaz, ami Ádámra. Egy befutott színésznő egy politikus szeretője? Ez nem tűnteti fel épp a legjobb színben. Sikerül-e titokban tartani a viszonyukat? Mennyire nehezíti az a kapcsolatukat, hogy nem vállalhatják egymást az emberek előtt? Nekem azért is tetszett ez a könyv, mert ezekre a kérdésekre mind választ kaptam szép sorjában. Nehezemre esett bármikor is letenni, az események ugyanis mindig pörögtek, és érzelmek, érzések is bőven vannak benne. A könyvet inkább

lányoknak ajánlom, de ez egyetlen fiút se akadályozzon meg abban, hogy elolvassa ezt a remek regényt.

Horváth Dóra

Lévai Katalin: *Vörös szőnyeg*
(Alexandra kiadó, 304 oldal, 2007)

A Titok

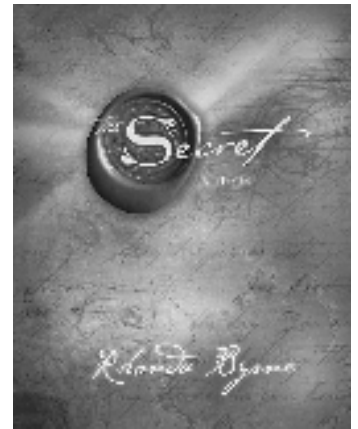
A könyv címe szerintem nem egészen adja vissza a könyv tartalmát. Egy titok, amire már évezredekkel ezelőtt számos feltaláló, író, zenész, matematikus rájött. Egy olyan életszemlélet, amely megváltoztathatja életünket. Ehhez pár dolog elengedhetetlen, például a hit. Talán az a legfontosabb...

Fontos a bevezetés, különben tanácsaltanul olvasnák sokan ezt a cikket. A könyv rávilágít arra, hogyan éljünk tudatosan, hogyan alakítsuk életünket kedvünk szerint. Az alapgondolat lényege a hit, de ami még ennél is fontosabb, hogy az emberek többsége arra gondol, amit nem szeretne. És igazából ez a kiindulópont, amin változtatunk kell (már aki akar). Kicsit szakszerűbben kifejezve, a Titok az univerzum mágikus erejével működik. Ha valami jóra gondolsz, pozitív

frekvencián „rezgész”, és ezt az univerzum azonnal érzékeli. A rossz gondolatokkal csak még több rosszat vonzol magadhoz. Tehát a nemmel kezdődő mondatok csakis negatív hatással fognak bírni, például: „Csak le ne késsem a buszt”. Az univerzum ezt a gondolatodat érzékeli, ezért „hivatása szerint” teljesíteni is fogja, hogy lekésd a buszodat, hiszen ez egy negatív gondolat, amire negatív választ kapsz. Ha valamit nagyon szeretnél, csak hinned kell benne, és

úgy kell élned, mintha már a tiéd lenne. Ha nem teljesül azonnal a kívánságod, annak csakis az az oka, hogy nem hiszel eléggé abban, hogy az univerzum igenis teljesíteni fogja a kérésed. A késleltetés csupán ebből származik. A könyv arról is ír, hogy ismert személyek (Galilei, Shakespeare) is hittek a Titokban. „És ha te is hiszel benne, rájössz, mekkora hatalom van a kezében” – mondja a könyv. A Titok felemlít számos példát, például egy férfit, akinek a gondolatai csak a pénz körül forogtak, és ezt hamarosan meg is kapta. „A gondolataid dolgokká válnak”. Ha épp a Titok erején gondolkodsz, és ha érdekel, talán hamarosan az íróasztalodon találsz...

Horváth Barbara

Rhonda Byrne: *A Titok*
Édesvíz kiadó, 2007.

Nincs Titok

„Gail Saltz New York-i pszichiáter szerint a mágikus megoldások azért foglalkoztatják az embereket, mert ezzel meg lehet spórolni a küzdelmet, az erőfeszítéseket. Sokan egyetértenek vele abban, hogy mindez maszlag, ami kifejezetten félrevezető – például amikor krónikus állapotba jutott betegek pusztán a pozitív gondolkodással, hivatásos segítségnyújtás nélkül igyekeznek meggyógyulni. Saltz Jay Leno Today Show-jában kérdőjelezte meg, érvényes-e a Titok valójában. A pszichiáter nyilván azokkal a (DVD változatban látható – a szerk.) jelenetekkel nem ért egyet, amikor egy statisza a kirokátban nézegeti a briliánsnyakéket, a következőben pedig már abban díszleg. Oprah Winfrey műsorában pedig a tanítók arról győzködtek valakit, hogy a Titok segítségével kikászálódik majd tetemes adósságából...”

Elmarasztalják azért is, mert manipulatív és félrevezető módon él (vissza) az emberi civilizáció nagy neveivel. Amikor Beethovenre, Newtonra, Einsteinre, Martin Luther Kingre hivatkozik, elég sajtáságosan ragadja meg a valóságot: a hatalmas német zeneszerző a valóságban hírhedten emberkerülő volt, az angol fizikust megszállottan foglalkoztatta a személyes megváltás kérdése, a relativitáselmélet megalkotója pedig egyenesen kigúnyolta a kvantumösszekeveredés gondolatát. Ami Martin Luther Kinget illeti, aligha kétséges, hogy megteremtette a szebb jövő vízióját – ám semmi sem állna távolabb az igazságtól, mint azt mondani, hogy leült a nappaliba, és várta álmai beteljesülését.”

(Elle magazin, 2007. október)

The Killers

mert már muszáj beszélnem róluk

Las Vegasból, brit-pop. Két gitáros, egy dobos, egy billentyűs. Énekes/frontember: Brandon Flowers. Szép hang, dallamos, ritmikus zenével. Élvezhető.

Ha valaki bepötyögi egy számára szimpatikus keresőprogramba, hogy „the killers”, majd lenyomja az entert, akkor körülbelül ennyi információt fog kapni erről a kedves együttesről.

Én nem pötyögtem. A történet ott kezdődik, hogy sétálgatok a Sziget valahányadik napján, valahol. Mai program, Nagyszínpad, 20 óra, The Killers (USA). Hmm. Elmében feldereng egy kép, ahogyan ott állok a legelvetemültebb rajongók között, akik kívülről fújnak minden számot. Vagy esetleg sok-sok pogó-király társágában – az sem jobb. Na nem baj, azért hallgassunk bele, úgy épphogy csak a széléről, a giroszos előtt ülve, hogy biztosan ne legyen rossz.

Láss csodát, nem az történt, ami történni szokott. Kivételesen nem lett igazam. Legalább háromszor másztam vissza a tömegbe, és hangosan káromkodtam, ha mégis ki kellett jönnöm, mert „az izé keresi az izét, aki tudja, hogy hol van az izé”. A koncert kifejezetten tetszett.

Aztán teltek-múltak a hetek, s egy szép napon, a nagy semmittevés közepette eszembe jutott egy pillanat. Az egyik számba úgy kezdtek bele a „gyilkolók”, hogy az énekes elénekelte a dallamot, majd a közönségnek vezényelt. Mivel aránylag egyszerű volt, senkinek sem esett nehezére utánozni. Hát ez jutott nekem akkor s úgy az eszembe. Elhatároztam, hogy utá-

najárok a számnak. Kis keresgélés után kiderült, hogy az a bizonyos szám a „Read My Mind” volt. Ezzel kezdődött meg a The Killers-szel való kapcsolat. Jött a „Somebody Told Me” (amit szintén a Szigeten hallottam), aztán a „Jenny Was A Friend Of Mine”, majd egy kedves osztálytársam ajánlására a „Mr. Brightside”. Ha valaki jót akar magának, akkor ezeket ne hagyja ki. Még több utánajárással derítettem ki, hogy a Sam’s Town nevű, 2004-ben kiadott, továbbá a Hot Fuss nevű, 2006-ban kiadott albumokról van szó. Belelkedtem, és nekiálltam bővíteni az ekkor még igen szűk ismereteimet. Könyörtelenül faltam fel a két CD-nyi anyagot, s mikor már majdnem beteltem velük, megjelent a Sawdust (2007), melyet a mai napig tapasztalok.

Mivel mindig is utáltam a zenei kategóriákat (talán mert nem nagyon értem a rendszerezés bizonyos részeit), ezért senki ne is várja, hogy még egyszer említés teszsek bizonyos „brit-popról”. Van benne mindenféle elem, vannak zajos és elmélázós számok, de ami a leginkább elmondható a négyesről, hogy egyfajta kettős életet

puskasflora

Ami fokozottan ajánlott:

*Hot Fuss (2004):
Mr Brightside; Andy, Your A Star;
Jenny Was A Friend Of Mine;
Somebody Told Me; All These
Things That I've Done*

*Sam's Town (2006):
Read My Mind; For Reasons
Unknown; Sam's Town*

*Sawdust (2007):
Tranquelize; Sweet Talk; Show
You How; Daddy's Eyes*

*A többit rátok bízom.
Essetek neki!*

élnék. Nem törekednek sehogyan sem felülmúlni saját képességeiket, ugyanakkor folyamatosan haladnak előre. Azt adják, amit tudnak, így van egy megbízható minőség, ami minden számot betölt, ugyanakkor az albumok tartalmán meglátszik egy bizonyos fejlődés is, amit idővel bárki felfedezhet. A legjobban azt szeretem, hogy még nem csalódtam. Még nem volt olyan, hogy „jó, ezt sürgősen kapcsoljuk ki, ez hallgathatatlan”. Már jártam így pár nagy szerelmemmel (például drága Robbie Williams-szel), de a Killers még nem hagyott el.

Tehát, füleket kinyitni, a The Killers-t berakni, és tapasztaljon mindenki!

Szopránénekesnő Magyarországon

Tarja Turunen a My Winter Storm című új albuma bemutató turnéján hazánkba is ellátogatott. A koncert helyszíne a PeCsa volt, ahol csak az igazi Tarja Turunen rajongók gyűltek össze (köztük jómagam is).

Kb. 5 órára értem oda a PeCsához, ahol már összegyűlt egy kisebb tömeg, de még így is jókor jöttem, ugyanis 15 percen belül hatalmas sor kacskaringózott mögöttem. A 6 órás kapunyitás átcúszott 18:30-ra, így hát majdnem megfagytunk. Hál’ istennek volt olyan szerencsém, hogy be tudtam fűrni magam az első sorba. Az előzenekar a Gyöngyvér volt, akiket még ezelőtt sosem láttam élőben, de nekem nem igazán jött be a zenéjük. Utánuk gyorsan átszerelték a színpadot, majd egy nagy

fehér leplet húztak fel a színpad elé. Minket, rajongókat pedig majd szétvetett az izgalom. Egyszer csak Tarja és bandája a húrok közé csapott. A Boy and the Ghost volt a nyitódal, aminek a közepe táján lehullt a lepel, erre mindenki elkezdett örjöngeni, Tarja pedig mosolyogva énekelt. A szám végén beszélt hozzánk, és bemutatta az együttes tagjait. Dobosként Mike Terrana ugrott be, a csellista pedig az ex-Apocaliptica tag, Max Lilja volt. Az énekesnő elmondta, hogy ezen az estén fogunk hallani roc-

kot, egy kicsi popot és sok operát. A koncert kb. másfél óra volt, minek során hallhattunk régi Nightwish dalokat (Passion & The Opera, Walking in the Air, Nemo) és egy Alice Cooper feldolgozást is, a Poisont, ami szerintem szenzációra sikeredett. Tarja nagyon gyakran váltotta a ruháit, beszélt hozzánk, mosolygott, integetett, zongorázott, sőt még a testvérével, Timo Turunennel is énekelt. A ráadás előtt vastapsot kaptak, majd búcsúszámként elénekelte az I Walk Alone-t. Ahhoz képest, hogy nem voltunk túl sokan, nagyon nagy tapsban volt része Tarjának. Sajnos a koncert végén nem osztott autogramot, így hát anélkül kellett

távonzom, de azóta is minden kedden erre gondolok.

Laczi Zsófi